

ערב פורים התשפ"ב

קונטרס

והיה כאשור ירים

משה ידו

וגבר ישראל

וכאשור יניח ידו וגבר עמלק

וכמה לקט מאמרים מלוקטים
מגיליונות "אז נדברו"

דמבדרא בתוככי הישיבות הקדושות

בענייני ימי הפורים והמסתעף

ניתן לקנות בפלא': 054-8446691
לבירור נקודת המכירה הקרובה אליך - 052-7683095
כמו כן ניתן לקבל בדוא"ל:
8447168A@gmail.com

מפתח המאמרים

- מפתח המאמרים.....3
- אודות שם החוברת - "וגבר ישראל":.....4
- ברוך בני היקר שעשה לי נס (להתנסס) בזמן הזה.....8
- אל תמהר לקנא באחשוורוש.....14
- "על שנהנו מסעודתו..." מה הבעיה "ליהנות" מהחיים???:.....22
- אנחנו יוצאים במכירת תחפושות יחודיות לפורים!.....29
- צוחק מי שצוחק ראשון...??? לא! לא ראשון אלא אחרון!.....33
- בני היקר! זכור! אל תשכח - כמה אתה חשוב ויקר לי.....36
- הזדרזו! אנחנו לקראת סיום ימי המשתה של שמונים ומאת יום...
.....42
- מאמר זה מיועד עבור מי שלא תמיד 'נרדם' בלילה.....49
- מה בין משלוח מנות למתנות לאביונים???:.....56
- לא הכל מתחיל ונגמר בכסף!.....56



אודות שם החוברת - "וגבר ישראל":

מלחמת עמלק בעיצומה... עמלק תפס את עם ישראל ברגעים הכי חלשים... בדיוק ברפידים... ובדיוק אז מתחילה מלחמה... ועם ישראל מסתכלים על הידיים של משה רבינו... הם רואים שהידיים שלו מורמות!

אבל לא רק זה! הם רואים פה הוא משהו... הוא רואים שהידיים שלו מורמות

בקושי!

עם ישראל רואים שמשה רבינו בקושי בקושי מצליח להחזיק את הידיים... וצריך להביא את אהרן וחור שיתמכו בו מזה אחד ומזה אחד...

ואני שואל אותך: לראות את הליגער משה רבינו בכזו חלישות... מחזיק בקושי את הידיים... זה נותן לך כח??? אדרבה... אני חושב שהייתי מאוד נבהל לראות כזה מחזה... מדובר פה במשה רבינו שהעמיד ופירק את המשכן לבד יום יום... הוא יודע להרים לבד ארבעים קרשים שכל אחד גובה עשר אמות ורחב אמה וחצי... אנחנו מדברים פה על משה רבינו שחז"ל אומרים עליו שהוא היה בין הייתר גם גיבור גדול... ובדיוק עכשיו כשאנחנו נמצאים ברגעים קשים של מלחמה מול עמלק... פתאום משה רבינו הולך לפינה... מתרחק מהזירה... אני לא יכול להילחם... רק יהושע (מזרעה של רחל...) ואנחנו מסתכלים על המנהיג שלנו משה רבינו ורואים אותו ברגעים כל כביכול חולשה... הוא בקושי מחזיק את הידיים... ומתי זה קורה??

ברגעים הכי חלשים... של רפידים... של ויבא עמלק... בדיוק עכשיו "וידי משה כבדים..." הליגער משה רבינו... אנחנו צריכים אותך חזק עכשיו... אנחנו לא יכולים שהידיים שלך יהיו חלשות...

מה עונה משה רבינו לעם ישראל???

זה בדיוק הנושא של מלחמת עמלק! עמלק פסיכולוג גדול... הוא אף פעם לא מגיע אליך כשאתה במיטבך, הוא מחכה לרגע של "נחשלים אחרריך" ואז הוא מגיע ומ"זנב..." וככה יהיה לדורות... עמלק ישב בצד ויחכה לרגע של רפידים... ורק אז הוא מזנק... רק אז הוא מופיע ואז הוא מתחיל לדגור על היבלות הכי רגישות... משה רבינו הפעם לא נלחם! אדרבה! הוא נשלח לראש הגבעה לשמש

לעם ישראל כסמל ודוגמא איך נלחמים מול עמלק... הנה... אתם רואים את הידיים מונפות למעלה... הם כבדות... עוד שניה הם נופלות... אבל אני מחזיק אותם בכח... אם לא הולך לבד... אז אני מקסימום אבקש עזרה... אבקש תמיכה מאהרן וחור... העיקר להשאיר את הידיים למעלה...

אומר משה רבינו לעם ישראל: אין מה לעשות! זה אופי המלחמה מול עמלק...

המלחמה עם עמלק היא תמיד ברקע של ידיים חלשות... ידיים כבדות... רק אז עמלק מגיע!

עמלק לא מגיע כשאתה במיטבך... עמלק אף פעם לא מופיע כשאתה מאמין בכח שלך... הוא מגיע רק כשהידיים שלך כבדות... ואתה צריך להתאמן איך להרים ידיים כבדות ובכל מחיר...

וגבר ישראל! עם ישראל מתגברים... איך??? כשהם רואים שזה אופי המלחמה! אפילו הידיים של משה רבינו כבדות ובכל זאת הוא משה רבינו... אפילו למשה רבינו לא קל להילחם עם עמלק וזה כבד לו והוא מנצח בסוף... אז אני בחברה טובה... גם לי הידיים כבדות... גם אני כמעט כורע אבל אעמוד בזה... ולמה באמת??? למה למשה רבינו כ"כ קשה להילחם בעמלק??? למה משה רבינו לא משתתף במלחמת עמלק?

כי משה רבינו הוא עניו מכל אדם! ענווה זו מדרגה הכי גבוהה... "כי היא מדה טובה מכל המידות שבעולם..." אבל ענווה זה טוב... עד! עד עמלק! מול עמלק זה לא עובד... מול עמלק אסור לעבוד עם ענווה... כי עמלק אדרבה... הוא מתנגח עם הענווה בעצמה... עמלק מגיע ליהודי ואומר לו: מה אתה חש מעצמך... אתה חושב שאתה מעניין את הרבש"ע... נראה לך שמשנה לרבש"ע אם אתה מתפלל אליו או לא??? מי אתה בכלל... אתה ג'וק... ועמלק נוגע ליהודי דווקא במידת הענווה... אתה לא שווה גרוש...

משה רבינו הוא לא הכתובת מול עמלק! כי משה רבינו זה ענווה... ומול עמלק אסור להופיע עם ענווה... אדרבה... מול עמלק צריך להופיע עם גאווה יהודית! אני שווה! ה' מחשיב אותי... אני הבן הכי אהוב לאבא שבשמים... אבא שבשמים מחכה רק לתפילה שלי... רק לשמירת העיניים... רק לעמידה בניסיון

שלי... אני הבן הכי אהוב והכי יקר לאבא שבשמים ואין לי תחליף וזו האמת!
 פה למשה רבינו הכי קשה... הגאווה היהודית הזו כ"כ מנוגדת לענווה של
 משה רבינו... זה אותו משה רבינו ששבוע ימים לא מבין מה ה' רוצה דווקא
 ממנו... שבוע ימים שהוא מנסה להתנער "שלח נא ביד תשלח..." אני לא יותר
 טוב יהודי אחר... למה אני צריך לגאול את עם ישראל... כשנדרש כביכול ממשה
 רבינו לעמוד מול עמלק ולהגיד לו: לא! אני רעיא מהימנא! כל צבא השמים
 מקשיב לי... אני הכי חשוב בעולם... פה "ידי משה כבדים..." פה משה רבינו
 צריך תמיכה בידיים... הוא צריך את אהרן וחור שיתמכו בידי וישכנעו אותו...
 מה... אני! אני בעצמי כ"כ יקר וחשוב לאבא שבשמים ???

וכן... משה רבינו בסוף מבין שכן! בסופו של דבר משה רבינו בכבודו ובעצמו
 נאלץ לכתוב בדמע "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים אל
 פנים..." משה רבינו נאלץ להכיר במעלתו... אבל זה כ"כ מנוגד לענווה שלו... ש...
 ש... שכאן זה המקום היחיד שמשה רבינו נצרך לזיהי ידיו---אמונה!
 משה רבינו כמעט ולא נזקק לאמונה... ההשגות של משה רבינו בה' הם
 בבחינה של "את ידעו ה'!"

איפה משה רבינו נצרך להאמין ??? כשזה מגיע לאמונה בעצמו! ויהי ידיו
 אמונה... כאן משה רבינו להחזיק חזק ולהאמין... כן... אני מאמין בעצמי... אני
 מאמין ש--אני מאוד מאוד חשוב לה'...

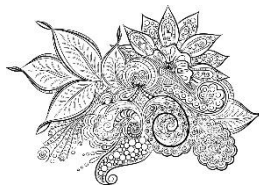
זה הניסיון שלנו בדור האחרון... אין לנו היום ניסיונות יותר מידי גדולים
 באמונה... בגדול זה נקרא שאנחנו מאמינים... אבל אמונה בעצמי ??? להאמין
 שה' מתעניין בי... אכפת לו ממני... אני הבן יחיד של ה' ואם אני אהיה חסר אף
 אחד בעולם לא יוכל להשלים את החלל שהשארתי... מאוד קשה להאמין בזה!
 אבל לא נורא... גם למשה רבינו היה קשה להאמין בזה... כשזה הגיע לאמונה
 בעצמי... גם משה רבינו נזקק לזיהי ידיו אמונה... גם משה רבינו היה צריך תמיכה
 משני הידיים כדי להאמין בזה...

והיום בדור שלנו חייבים את האמונה, וחייבים לשנן בה, ולתמוך אותה כל
 הזמן כי היא מאוד מאוד שברירית... להאמין בה' מאוד קל... רק להסתכל ימינה
 ושמאלה ולראות "שכוחו וגבורתו מלא עולם..." צריך להיות עיוור או מעוות

בשביל לא להכיר בגדלות ה'... אבל יש אמונה אחרת! יש להאמין ל--ה'! להאמין לו שאני כ"כ מעניין אותו... שאם יש איזה עמלק שניסה לנתק אותי ממנו... ה' לקח את זה כ"כ אישי כביכול שהוא נשבע שאת השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק...

זו הערובה היחידה לדורנו דור אחרון שנזכה ל"וגבר ישראל"! לזכור תמיד שאמנם המלחמה מלחמה קשה... עמלק בוחר להגיע ברגעים הכי נחשלים... בדיוק ביום שאני הכי משוכנע שאני לא שווה... ובדיוק אז הוא משכנע אותי שבלאו הכי אין לי מה להפסיד ובלאו הכי ה' שונא אותי... והוא ממזה משכנע... כי הוא בסה"כ מדבר בהיגיון... באמת "מה יצדק ילוד אשה..." אני באמת תולעת ולא איש... מה שנכון נכון...

אז הנה! לפניך משה רבינו שגם הוא היה עניו מכל אדם... גם הוא מעיד על עצמו "ונחנו מה" (ודוקא אצלו זה לא ממקום של חולשה אלא ממקום של השגה בגדלות ה') ובאמת קשה לו להילחם בעמלק... הוא מחזיק את הידיים שלו חזק... ו... ואם למשה רבינו קשה להאמין בגודל כוחו למרות שהוא משה רבינו והוא נאלץ להתחזק באמונה... אז גם אני אתחזק באמונה! אפילו שאני לא מבין מה יש בי... אני מאמין שה' מתעניין בי מאוד ואסור לי להיאבד לאבא שבשמים... ואז נזכה ל"גבר ישראל"!



ברוך בני היקר שעשה לי נס (להתנוסס) בזמן הזה...

הגמ' ביומא אומרת: אמר רב אסי: למה נמשלה אסתר לשחר ??? לומר לך מה שחר סוף הלילה, אף אסתר סוף כל הניסים... **וצריך להבין:** אם אסתר היא באמת סוף כל הניסים... אז היא לא סוף **הלילה...** אלא אדרבה... אם כבר היא סוף **היום...** היה צריך לומר: מה לילה סוף היום... אף אסתר סוף כל הניסים... חוץ מזה בכלל, מה הפשט הפשוט: אסתר סוף כל הניסים... "מה... מאז מגילת אסתר לא היו יותר ניסים לעם ישראל...??? מה עם על הניסים שבעמודה הימנית בברהמ"ז "בימי מתתיהו בן יוחנן" ???

והעניין הוא כך:

נס! מה זה נס??? נס זה מלשון דגל... נס להתנוסס... כשה' רוצה להפגין אהבה כלפי הבנים שלו... הוא לוקח דגל ומניף אותו על נס... זה נעשה בצורה של **נס...**

ביציאת מצרים ה' הרים דגל גדול גדול של אהבה לעם הנבחר... כך גם בפורים... כל מי שראה את המן תלוי על עץ שאתמול הוא הכין למרדכי... מה הוא ראה כאן???

הוא ראה כאן **דגל!** יש כאן נס להתנוסס...

זה לא שהמן מתנפנף על העץ... אלא הדגל מתנפנף...

יש כאן מפגן מובהק של דגל אהבה... ה' רצה להפגין כלפי כל העולם את חסדו ואמנותו לבית ישראל... איך???

ע"י שראו כל אפסי ארץ את ישועת אלו קינו...

זה המובן הפנימי של נס! מפגן! כל מי שרוצה להפגין מניף דגל... כשה' עושה אותות ומופתים לעם ישראל יש פה דגל... יש פה נס להתנוסס מפני קושט סלה- -- למען יחלצון ידידיך... **עד כאן ברור???**

אם אכן ככה... אם נס זה עניין של הנפת דגל...

אז תתפלא לשמוע! לא רק הקב"ה יכול לעשות ניסים לנו... **גם אני ואתה**

יכולים לעשות ניסים לה'... מתי שאנחנו רק רוצים... יום אחד אנחנו יכולים לצאת במפגן של דגל נאמנות לה'... בטח! ברור שאנחנו יכולים! לא רק אנחנו יכולים לברך ברוך **שעשה ניסים** לאבותינו בימים ההם בזמן הזה... אנחנו יכולים לגרום שגם ה' יברך: **שעשו בני לי נס בזמן הזה... במקום הזה!** ואוהו... אתה יודע איזה ניסים אתה עושה לקב"ה... כן... אתה... קורא השורות...

לפני כמה ימים היה לך פיתוי גדול... רצית להיחשף לאיזה תוכן לא כ"כ טהור ברשת... או ליפול באיזה נפילה רוחנית אחרת... ואיך שאני ואתה מכירים את הדחפים הטבעיים של יצור אנושי אין שום סיבה בעולם שזה לא יקרה... ופתאום קרה נס! מישוה פה התנהג בצורה מנוגדת לגמרי לדרך הטבע שלו! והתגברת למענו יתברך... כדי לעשות לו נחת ולא לצער אותו...

מה היה פה??? היה פה נס למעלה **מדרך הטבע** בכל קנה מידה! הרי מה זה נס??? נס זה דגל! הרמת פה דגל של נאמנות... והדגל הזה הוא **למעלה מדרך הטבע** פשוטו וכמשמעו... הוא מנוגד לדחפים **הטבעיים** האנושיים שלך... אז מה זה אם לא-- **נס למעלה מדרך הטבע...**

עשית נס לה'! בלילה הקרוב הולך להיות בשמים פורים שלם... הקב"ה נכנס לגן עדן לאחר חצות הלילה ומברך בשם ומלכות... **ברוך בני שעשה לי נס!** תראו איזה נס... תראו איזה מפגן של נאמנות הבן שלי הפגין לי...

וכמובן כאן המקום להזכיר שיש ניסים למעלה מדרך הטבע כמו התגברות ועמידה בניסיון מאוד קשה בהתמודדות הלא פשוטות המצויות בדורנו... ויש גם ניסים כמו של מגילת אסתר... ניסים בתוך דרך הטבע... אתה חי לך בעולמו הגדול של הקב"ה... הקב"ה קל מסתתר... ואתה משתדל לעשות רצון ה'... אם זה לעמוד על המשמר של הקדושה וזה כרוך בווייתורים כואבים אם זה בית של תורה שזה כרוך בהסתפקות במועט ופעמים מסוימות גם באי ודאות כלכלית ואתה לא מקבל שום חיוך מיוחד משמים... אדרבה... העניינים רק הולכים ומסתבכים כל הזמן... ואין לך שום קצה חוט מה ה' רוצה... ואיפה ה'... ולמה ה' תעמוד ברחוק... עד אנה תסתיר פניך ממנו... אתה כעת לא רואה בעיניים שום עקבות של השגחה פרטית... כעת אין לך שום קריצה מאבא שבשמים שהנה... הנה אני... נו... כעת יש לך את כל הסיבות שבעולם להרגיש שה' לא איתי... ה' שכח ממני... לא אכפת לו ממני... והנה! קרה נס! נס שבתוך הטבע! למרות

שעולם כמנהגו נוהג... למרות שהקב"ה מתחבא... והוא מתחבא טוב... ואתה לא רואה אותו... פתאום לקחת דגל גדול והכרזת: אבא שבשמים! לא יודע איפה אתה... אבל אתה פה! לא יעזור כלום! אני מניף פה את הדגל שלך ומכריז: אתה פה! אם אתה יתברך רוצה להמשיך להתחבאות ממני... אני מקבל באהבה... אבל אני לא אקנה את הלוקש... אתה ית' פה איתי ואני ממליך אותך פה גם כשאני לא רואה אותך...

אתה יודע איזה נס עשית כעת לאבא שבשמים???

כעת בגן עדן מכריזים ש... שקט! הקב"ה כעת רוצה לקרות את המגילה... הקב"ה מברך לפני כל הצדיקים: ברוך בני שעשה לי נס... בואו תראו איזה בן חכם יש לי שהוא מצליח לזהות אותי בתוך האחשוורוש והמן... תראו איך הוא מרים נס ומכריז אני נאמן לך גם בתוך המרס מרסנא ממוכן הזה... תראו איך הנערה הזו ממשיכה להמליך אותי למרות שהיא עוברת תקופות לא פשוטות בכל מיני בית היגי והגה... תראו איך היא מזהה אותי בתוך הסבך הזה... איזה נס היא עושה לי... ברוכה בתי שעשית לי נס בימים האלו בזמן הזה...



את מגילת אסתר אנחנו מתחילים בברוך אתה **השם!** שעשה ניסים לאבותינו... אבל בסוף המגילה אנחנו פתאום מברכים משהו אחר... **ברוך** מרדכי... **ברוכה** אסתר...

מה נשתנה??? **פשוט מאוד:** בתחילת המגילה אנחנו מרימים את הנס ואת הדגל שה' הפגין לנו... אבל כעת שהסתיימה המגילה... אחרי שראינו איך שה' מפגין לנו נאמנות... כעת הגיע תורנו להפגין לו נאמנות... וכעת אנחנו מניפים את הדגל שלנו... כעת אנחנו נותנים לקב"ה לברך ברוך בני שעשה לי נס... ברוך מרדכי שעשה לי נס ולא כרע ולא השתחוה... ברוכה אסתר בתי שגרה בארמון אחשוורוש של דור 2021 וממשיכה להפגין נאמנות כלפי...



זה הפשט "אסתר סוף כל הניסים!"

מגילת אסתר זה הנס האחרון שניתן להיכתב בתורה **שבכתב...** מה פירוש??? מה המשמעות של תורה **שבכתב???**

תורה שבכתב זה ביטוי של ה'... מי הוא המדבר בתורה שבכתב??? **ה'!**
מגילת אסתר היא הדגל הרשמי האחרון שה' מניף לנו באופן מוצהר... מכאן
ואילך אנחנו מקבלים את הזכות להניף את הדגל... מכאן ואילך זהו... כבר אין
תורה שבכתב... אלא רק **תורה שבעל פה...**

כמובן שגם עכשיו ה' עושה לנו ניסים... ה' גם מניף דגל של נאמנות... אבל
אנחנו לא מחכים לזה בכל מחיר... אנחנו לא מתנים את זה בכל מחיר... אדרבה...
כעת הדגל בעיקר בידיים שלנו... אבא שבשמים: אני פה למענך! אני מניף את
הדגל של הנאמנות כלפיך... אני אמנם מצפה לישועתך... אני מתפלל שתושיע
אותנו... אבל אני לא יושב ומחכה מתי תניף אותה יתברך את הדגל... אני יודע
שהדגל בידיים שלי! ואני מניף אותו מידי יום בנאמנות אליך...



זה הפשט בהפוך על הפוך שאנחנו פוגשים באסתר! מצד אחד אסתר היא
סוף כל הניסים...

מצד שני היא נמשלת לשחר שהוא סוף הלילה...

ומקודם נשאלה השאלה: אם היא סוף כל הניסים... אז היא לא סוף הלילה
ותחילת היום. אלא סוף היום ותחילת הלילה? נו... מה התשובה???

יש שני סוגי אור! יש אור **שלנו...** ויש אור של **הקב"ה...**

מתי לנו יש אור??? כשה' מאיר לנו!

ומתי לה' כביכול יש אור??? כשאנחנו מאירים לו!

כשה' מושיע אותנו ונותן לנו כל טוב... אוהו... לנו יש אור... להגיד בבוקר
חסדיך... אבל כשלא רואים אור בקצה המנהרה... ואנחנו נצרכים ל"אמונתך
בלילות..." כאן לנו אמנם יתכן שיש רגעים של לילה... של חושך... אבל כשאנחנו
מאירים לה' ומפגינים לו נאמנות מתוך החושך... אז מצד אחד לנו יש ח"ו חושך...
אבל מצד שני אנחנו מאירים לה'... **אז מה קורה פה??? יש פה אור או חושך???**

התשובה היא: לזה קוראים **"אור הגנוז!"** יש פה אור עצום... יש פה איילת
השחר... יש פה אור שמבהיק מסוף העולם ועד סופו... אה... למה אני כעת לא
רואה אותו??? כי אני עכשיו מאיר כביכול לה'... ולכן כלפינו האור הזה כעת
גנוז... חכה חכה... עוד שניה יגיע עלות השחר ואז אנחנו נזכה בעיניים שלנו

לראות איזה אור חדש על ציון תאיר ע"י ברכת היוצר אור ובורא חושך שלנו...
להבדיל: זה כמו שאני עומד עם חבר שלי באיזה מקום חשוך ועלטה... ויש לי פנס רב עצמה וחבר שלי רוצה ללכת קדימה כדי לראות משהו והוא צריך שאני אאיר לו עם הפנס... אז אני מכיין את הפנס עם כל העוצמה לכיוון שהוא רוצה... ולו! לחבר שלי יש כעת אור... הוא רואה... ודווקא לי כעת אין אור...
למה??? כי אני כעת מאיר לו... האור כעת ממוקד וממורכז וגנוז לו- לכיוון שלו... שם! אצלו! עשרים מטר קדימה... יש שם אור גדול... אפילו מסנוור... **על אותו משקל:** היות ואסתר היא סוף כל הניסים כביכול מצידי יתברך... וכעת המגרש עובר אלינו... כעת הפנס עובר אלינו... הנס להתנוסס עובר אלינו... אז יתכן שבעיניים שלנו אנחנו רואים שרק נהיה לילה...

אבל אדרבה... זה לא שנהיה אצלנו חושך... אלא כעת אנחנו מאירים לה'... בשמים נהיה איילת השחר מהרגעי חושך האלו שאנחנו מוכנים להאיר לה' על חשבון האור שלנו... קצת עמוק... טיפה מסובך... אבל אנא תחזור על זה שוב... חשוב להבין את זה...

אל דאגה... ה' עוד יאיר... עוד תראה את הפירות של האור הזה ממקום של אור חוזר והקרן של האור הזה קיימת לעולם הבא באור הגנוז שה' שומר אותו לצדיקים לעתיד לבא... מה פירוש שה' שומר את האור הגנוז לצדיקים לעתיד לבא??? כל הרגעים הקשים האלו שאנחנו היינו בחושך ושם! עשינו אור להקב"ה... כל הימים הקשים האלו שעברו עלינו בכל מיני ניסיונות חשוכים... ש-למה היינו בחושך הזה??? בשביל מה??? כדי להאיר לה' ולהפגין לו נאמנות... ה' לוקח את האור העצום שהארנו לו באותם שעות והוא שומר עליו בעוצמה אינסופית ואנחנו נקבל אותו לעתיד לבא...

כעת מספיק לנו לקבל את האור חוזר של האור הזה... את האור של "להודיע שכל קוין לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך..." **שלא נחשוב ושלא נטעה לרגע!** אסתר המלכה שנשארה בארמון אחשוורוש והמשיכה להפגין נאמנות עצומה לה'... מה היה השכר שלה??? שעם ישראל נושעו??? שהמן מת וישם אחשוורוש את מרדכי על בית המן???
 ברור שלא! את האור הגנוז שהיא שיגרה למעלה... היא תקבל לעתיד לבא...

רק מה? הישועה שהיא ראתה כאן בעולם הזה זה רק האור חוזר...

יהודי יקר: אתה, שמלופף נניח בחובות ומקבל באהבה וממליך את ה' ולא מתלונן... אתה אמנם נמצא ברגעים של חושך... אבל דווקא ברגעים האלו אתה מאיר לה! ואל דאגה... ה' עוד ישלח לך את הישועה... להודיע שכל קוויך לא יבוש... אבל הישועה היא רק בתור אור חוזר... כי את האור הזה שהארת לה' בעוד יום של אמונה ונס להתנוסס. זה כבר אור הגנוז... זה כבר אור ששמור לך לעתיד לבא...

והבת המבוגרת שעדיין ממתינה לשידוך והזוג שעדיין מחכים לילדים וזה קשה... ונורא קשה... ויש ימים של חושך ובכל זאת אתם ממליכים את ה'... תדעו לכם שאמנם לכם יש כעת חושך, אבל אתם מאירים לה! עוז וחדווה במקומו- מחמתכם... הוא עדיין לא עשה לכם נס... אבל אתם עושים לו נס... אתם עדיין לא יכולים לומר: שעשה ניסים לנו בזמן הזה... אבל הוא יתברך מידי יום ביומו מברך אתכם ברוכים בני שעושים לי נס מידי יום ביומו איך שהם מקבלים אותי וממליכים אותי יום יום... והישועה תגיע בעזה"ש... והיו בשורות טובות בקרוב... אבל לא! שלא תטעו לחשוב ששם זה נגמר... הישועה היא רק בתור אור חוזר... סו"ס כל קוויך לא יבוש... אבל את העוד יום ועוד יום של המתנה לישועה... העוד יום שעשיתם נס לה' וקיבלתם אותו... העוד יום שלקחתם את הפנס והארתם לו יתברך... צר לנו! את זה לא תוכלו לקבל כאן בעולם הזה! זה כבר "אור גנוז..." להבין מה עשיתם בעוד יום הזה ובעוד חודש הזה ששום דבר לא רואים באופק... את זה תוכלו להבין רק שם... זה אור שגנוז לצדיקים לעתיד לבא... גם הצדיקים שבגן עדן כעת לא יכולים להשיג את ההשגה הזו... נצטרך להמתין בסבלנות ל"קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה..." אבל עד אז... כל רגע נוסף שעדיין לא רואים שום ישועה באופק... כל יום נוסף שעדיין "קלי קלי למה עזבתני..." והתחושה היא שזהו... סוף! סוף כל הניסים... כל יום נוסף של תחושת חוסר ישע כזו... ננצל אותה להאיר לה'... להיות איילת השחר לה'... לשגר לה' עוד פנס שיאיר לו יתברך... ושוב נסיים בברכה מעומק עומק לב: שה' יבשר אתכם ואת כולנו בשורות טובות בקרוב...



אל תמהר לקנא באחשוורוש...

מצאתי מידע דומיננטי במגילות אסתר שנדמה לי שכמעט אף אחד לא יודע

אותו... תנחש מתי אחשוורוש מת???

תן ניחוש... אתה יודע מתי???

שנה! שנה אחרי המן! זה הכל! כן... ככה כתוב במדרש סדר עולם... לא נמסרו פרטים ממה הוא מת... האם היתה פה איזה הרעלה... יש טוענים שהוא מת מהקורונה ויש מתעקשים לטעון שהוא דווקא מן מהחיסון של הקורונה... ככל הנראה הוא מת משיעמום...

אני חושב שהמידע הזה הוא מאוד חשוב!

ואתה יודע למה?? **דבר ראשון: זה חשוב בשביל דודה שלי...** יש לי דודה אחת שכל שנה שמגיע פורים היא בדכאון... היא בדיכאון מאסתר המלכה... היא טוענת: כולנו שמחים... כולנו פה נוטלים ידים לסעודת פורים... אבל איפה אסתר'קה שלנו... השארנו אותה שם במשרדי ההייטק של אחשוורוש עד שעה חמש בצהריים... איך אפשר לסעוד פה "משפחה ומשפחה" כשאנחנו יודעים שאסתר נמצאת בארמון אחשוורוש תחת שליטתו של הגוי הנבל הזה... עם מי אסתר סועדת עכשיו סעודת פורים?? עם אחשוורוש הרשע??

אז כל שנה מחדש אני מנסה לנחם את הדודה במשהו אחר... דווקא שנה שעברה טענתי לאותה דודה שנכון... את צודקת... בדיוק בגלל זה אנחנו לא אומרים הלל בפורים... כי אכתי עבדי אחשוורוש אנן... אכתי אסתר נמצאת בארמון אחשוורוש ובקושי נתנו לה יום חופש ממנו בשביל לחזור לחיקו של מרדכי... אבל השנה?? השנה איש בשורה אני! השנה אני מגיע עם נתון הסטורי! דודה יקרה: תנוח דעתך... זה בסדר... אסתר כמעט אף פעם לא אכלה סעודת פורים עם אחשוורוש... למה?? כי בשנת י"ב למלך אחשוורוש היתה הגזירה... בשנת י"ג נקהלו היהודים ונוח מאויביהם והרוג בשונאיהם... ובשנה הזו או לאחמ"כ ותכתב אסתר המלכה את כל תוקף לקיים את איגרת הפורים... ו... ובאותה שנה אחשוורוש **התפגר!**

ואסתר המלכה נשארה בארמון הגדול עם מרדכי היהודי ועם ילד יהודי בן חמש שנקרא דריווש שהוא כעת נהיה מלך ובעוד שנה או שנתיים (תלוי בשיטות)

אמא שלו הולכת להחתים אותו לחדש את בנין ביהמ"ק... הוא הולך לשלוח את עזרא לירושלים...

תחשוב: יש פסוק במגילה: ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן צורר היהודים... אבל יש פסוק נוסף שהוא כבר לא נכתב במגילה... ש... ש... שלא חלפה שנה... והנה... יום אחד בהיר נתן הרבונו של עולם לאסתר המלכה את בית אחשוורוש צורר היהודים!

הוא פשוט מת... ואוטומטית כל החור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בויך וארגמן... הכל עבר לאסתר המלכה ולירוש הזאטוט דריווש... ואם ככה... זה בסדר... כבר שנה לאחמ"כ אסתר המלכה סעדה את משתה היין יחד עם מרדכי בחצר גינת ביתן המלך חור כרפס ותכלת אחוז וגו'...

ולרבים השואלים: האם ניתן לתת לדרייווש היתום משלוח מנות בשנת האבלות ??? **התשובה היא: כן!** כי הוא לא בן של אחשוורוש... אין אבילות לגוי.. (שוב: כאן חשוב להדגיש: שלפי הזוה"ק אסור לומר שאסתר נישאה לאחשוורוש, וא"כ דרייווש לא היה בנה של אסתר... וצ"ע...).



אבל יש פה נקודה שחשוב להתבונן בה:

בימים ההם כשבת המלך אחשוורוש... בשנת שלוש למלכו! אומר המדרש: שבמשך שלוש שנים אחשוורוש היה עסוק בלבסס את המלכות שלו... אחשוורוש היה טיפוס מאוד יסודי... הוא עושה כל דבר עד הסוף...

כן... לא כמו האברכים האלו ששוכרים דירה במהירות... קונים איזה ריהוט פשוט בלי לחשוב פעמיים ומתחילים את מירוץ החיים... **לא! זה לא עובד ככה!** אחשוורוש הוא טיפוס משקיע... הוא לא מטייח פינות... בודק כל דבר עד הסוף... כשצריך לקנות קרמיקות... הוא בודק את כל הסוגים... מה הכי טוב... מה הכי איכותי ועמיד... כן... תדעו לכם אברכים יקרים: זה... זה לא פשוט... כשאתה קונה משהו לכל החיים אתה צריך להיות מחושב! אתה צריך לבדוק שזה באמת משהו טוב! אי אפשר למרוח... אתה צריך באמת לבדוק מה החומר הכי טוב והכי איכותי... בקיצור: להשקיע... לא להיות כזה חרדי כזה... ש... שיאללה... ראה איזה דירה. נראית טוב פחות או יותר... אז סוגרים...

לא! זה לא עובד ככה אצל אחשוורוש! ואחשוורוש צודק... תקשיב: כשאתה קונה משהו לכככככל החיים... מומלץ לגשת בצורה רצינית... לבחון את כל האפשרויות... לקחת בחשבון כל מיני אופציות שיתפתחו במשך השנים... בקיצור: אורך לו שלוש שנים עד שסו"ס הוא מתרווח על כסא מלכותו! וכעת... כעת הגיע הזמן לחגוג... אז מה עושה אברך? באותה מהירות שהוא סגר על אולם לחתונה... ובאותה מהירות שהוא סגר חוזה לשכירות או דירה... ככה... באותה חפיפניקיות הוא גם קרא לכמה חברה... עשה איזה חנוכת הבית עם כמה בלינצ'ס ובורקסים קנויים וסיים את הסיפור... כן... ככה זה נראה אצל האברכים האלו שהכל אצלם יד שניה כזה... הכל אצלם כזה חפץ... אבל אחשוורוש שבנה וביסס את כסא מלכותו ועבד על זה במשך שלוש שנים תמימות... הרי מעמד חנוכת הבית הוא אירוע הרבה יותר היסטורי ומרגש...

תקשיב: זה אירוע של פעם אחת בחיים!

תחשוב... זה הולך להיות הארמון קבע של אחשוורוש... לכככככל החיים... זה לא הדירה העלובה הזו שכל שנתיים אתה תעשה עוד תוספת בניה ואח"כ שיפור דיור... ואח"כ תמ"א... ואחרי הכל אתה עוד תעבור משם...

לא! זה לא צחוק! זה הארמון **קבע** של אחשוורוש... המעמד של קביעת מזוזות לכזה מעמד זה... זה משהו היסטורי... בשביל זה יש חגיגות במשך **מאה שמונים יום... ומה בסוף מתברר???**

שלא נותר לאחשוורוש להתרווח על כסא מלכותו...

אלא עשר שנים בודדות ועלובות!

תחשוב איזה דכאון... בן אדם קורע את עצמו שלוש שנים בשביל כסא מלכותו... חוגג עד לב השמים במשך חצי שנה... על מה?? **על עשר שנים!** לא דכאון?? עשר שנים זה מושגים של שכירות! תראה לי בן אדם אחד שחי בדירה שכורה במשך עשר שנים והוא מוכן להשקיע בה אפילו 10.000 שקל?? **אין!** בחור יקר... אתה אולי לא כ"כ מבין בניואנסים האלו אבל מהר מאוד אתה תבין בזה... כשאתה בעזה"ש תתחתן ותגור בדירה שכורה... (יהי רצון שיהיה לך דירה משלך... אבל לא על חשבון השווער... אחרת זה אף פעם לא יהיה שלך...) ואתה דווקא תהיה מרוצה בבית הזה ותגור בו כמה שנים טובות... אבל יהיה צורך להוסיף מזגן

שעולה אלפים שקלים והמשכיר לא ירצה לקחת על עצמו את ההוצאה הזו... אין לך מושג כמה אתה תתלבט האם לספוג את ה"נזק" הזה או לא... **למה זה "נזק"???** כי זה לא בית שלי... בבית שלא שייך לי לא שווה לי להשקיע! אבל סליחה... נכון שזה לא בית שלך... אבל אתה גר בו כבר שש שנים... ומתכנן להמשיך לחיות בו לפחות עוד חמש שנים.. (אני מדבר איתך על רבבות משפחות כאלו בעם ישראל...) אז מה... אבל להשקיע אלפים שקלים בדירה שלא שייכת לי... זה... זה נזק! אף בן אדם לא משקיע בדירה שלא שייכת לו... **זה בדיוק הסיפור של אחשוורוש...** אם אחשוורוש היה קולט שנשאר לו פה בעוה"ז לחיות עוד עשר שנים בלבד... נראה לך שהוא היה משקיע חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוך... על מה?? על השכירות הזו של עשר שנים???

נראה לך שהוא היה חוגג מאה שמונים יום חנוכת הבית... על מלכות שהוא הולך להתרווח עליה פחות מעשר שנים???

ברור שלא! רק מה???

כפי שסיכמנו... אחשוורוש הוא לא כמו האברכים האלו... הוא בן אדם יסודי! כשבונים בית קבע זה לתתתמיד... ואם זה לתמיד... אז צריך לגשת בצורה יסודית! בונים במשך שלוש שנים... משקיעים... בודקים את החומר הכי איכותי... וכל זה בשביל עשר שנים... **איזה דכאון!**

תחשוב שבאותו זמן יושב לו אברך בבית הפשוט שלו... חי את החיים שלו... לא קורע את עצמו שלוש שנים... לא הופך את העולם בשביל הדירת עראי שלו... מסתפק במועט כי... כי... כי הוא חי את המציאות האמיתית שאנחנו אורחים כאן בעוה"ז.. (ובסוף דווקא אותו הרב שטיינמן חי כאן עד גיל 104...) ושלא יהיו טעויות! זה לא הרבה משנה אם זה מאה עשרים שנה או עשר שנים... בשתי האופציות אנחנו אורחים פה... בכל מקרה אנחנו לא משאירים כלום... **השאלה היא:** האם אנחנו בוחרים לחיות את האמת האבסולוטית הזו או שאנחנו בוחרים להיות אחשוורוש ולהשקיע את כל הנששמה בעולם הזה ואחרי עשר שנים לצאת בידיים ריקות...



כמו כן: אחשוורוש מחפש אשה במשך ארבע שנים תמימות! ארבע שנים הבן אדם מחפש שידוך... פוסל את כולם... איזה מערך אדיר של הגי והגה ושומר הנשים ושומר פלגשים... בלגן שלם... משגע את כל העולם... ארבע שנים של

חיפוש שידוך... מה יש??? מה אתה מסתבך כ"כ??? למה אתה מחפש שידוך כ"כ הרבה שנים??? למה אתה לא יכול למצא משהו ולסגור את הסיפור??? אז כאן כבר אני יכול לענות את התשובה במקום אחשוורוש... גם אני הייתי פעם בררן... תקשיב... זה לככככל החיים! שידוך זה לא איזה מכונת כביסה... זו עיסקה לכל החיים! זה... זה לא פשוט...

ומה מתברר??? אחשוורוש מחפש ארבע שנים אשה... וכמה זמן הוא הספיק לחיות איתה??? **חמש שנים!**

כן... בשביל זה חפשת ארבע שנים??? בשביל חמש שנים??? ברור שלא! ברור שאם אחשוורוש מחפש אשה במשך ארבע שנים... זה רק בגלל שקוראים לו אחשוורוש ואצלו חיי העולם הזה זה נושא כ"כ קבוע ורציני ומתמשך ולא נגמר... שכשהוא מחפש כלה הוא ניגש לזה בכובד ראש כאילו הוא מתכנן לחיות איתה לפחות עוד מאתיים שנה... ותראה מה יצא לו מכל העמל והיגיעה הזו???

שלוש שנים של עבודה על ביסוס המלכות... בשביל עשר שנים!

ארבע שנים של חיפוש שידוך... בשביל חמש שנים!

אז לאחרון שקינא באחשוורוש על כל הנהנתנות שלו... נא בבקשה. לקחת את הקנאה בחזרה. אוי לאותה נהנתנות אוי לאותו אחשוורוש, קיבל הכל ובקושי הספיק ליהנות...

אגב: זו הסיבה שחתן וכלה לובשים בגדי לבן בחתונה... מזכירים לחתן ולכלה: תדעו לכם! זה באמת יום מאוד גדול... כמו שאחשוורוש חיפש שידוך ברצינות תהומית... מתוך נקודת הנחה שהוא הולך לחיות כאן לנצח נצחים... גם אתם! גם אתם בונים בנין עדי עד לנצח נצחים! אבל לא כאן! אלא בעולם האמת! כן... אתם בני זוג לנצח נצחים... אבל איפה??? הנצח נצחים נמצא שם... בשלחן בגן עדן! שאתם תקבעו כמה רגלים יהיו לשלחן הזה... אתם תקבעו איזה בנין עדי עד אתם תבנו! ממילא כן... תשקיעו בחיי הנישואין בגישה של נצח נצחים... אבל לא פה נצח נצחים... אלא שם! עם הפנים לשם! מה אנחנו משגרים לשם. איזה בית של תורה לנצח נצחים...



אני רוצה לעצור רגע ולהסביר נקודה חשובה:

אם תשים לב: רוב האנשים בעולם חיים בבועה שהם בטוחים שהם חיים כאן לנצח! וגם אנחנו ככה...

עכשיו: צריך לדעת שהטעות הזו נובעת ממקור טהור! היא מגיעה מהתכונה של הנשמה האלוקית... הנשמה האלוקית היא באמת באמת נצחית... כלומר: כשאתה רואה בן אדם בן חמישים משדרג את הבית שלו ומשקיע בו מאות אלפי שקלים... מאיפה זה נובע??? הרי אם הוא היה לוקח בחשבון שבעוד שלושים שנה יש סיכוי (אפילו קלוש) שיוסף מוקיר שבת יגור שם... הוא לא היה עד כדי כך משקיע באחוזת... (זה ברור כשמש בצהרים...) אז מאיפה מגיע הקנאות והיסודיות להשקיע כאילו שהוא הולך לחיות פה לנצח נצחים??? **התשובה היא:**

יש לבן אדם הזה נשמה! והיות והנשמה שלו נצחית... אז יש לו תחושה פנימית שאני נמצא פה לנצח! והוא צודק... דא עקא! שאם הוא היה לומד מוסר... הוא היה לומד לקרא כונן דיסקים... הוא היה קולט שנכון... אני באמת נצחי! אבל מי נצחי??? **הנשמה!** לא הגוף! אני באמת נצחי... אבל מה נצחי??? התורה והמעשים טובים שלי...

אבל הוא לא למד מוסר... הוא אף פעם לא ישב עם עצמו פנימה... וממילא יש לו ג'ונגל שלם בתוך הנפש... כל מיני קולות בוקעים מתוך הנפש שלו והוא לא מצליח להבחין מי מדבר ומה מדבר... וממילא הנשמה שבתוכו דוחפת לנצחיות! והוא לוקח את הדחף הזה לקרמיקות נצחיות שיהיו מהחומר הכי עמיד וקיים ואיכותי... הנשמה תובעת תעשה משהו עם חיי הנצח שלך... והוא לוקח את התכונה הזו לכל מיני פיצ'פקס בחיי עראי שהוא פתאום נתקע בהם ורוצה שזה יהיה הכי מושלם עם הביטוח הכי מקיף... **אז זהו שצריך לדעת שהתכונה מצד עצמה היא נכונה!** תחושת הנצחיות היא אמיתית! אבל היא מוסטת למקום הכי לא נכון! ישבתי פעם מול בחור חילוני שכולו מלא קעקועים... הוא ישב והסביר לנו בהיגיון למה הוא עושה קעקועים... **הוא הסביר:** היות ובחיים שלי עברתי כמה וכמה חוויות מאוד משמעותיות שהותירו חותם באישיות שלי... אז מטבע הדברים רציתי להנציח את הרגעים האלו... נו... איפה אפשר להנציח אותם??? **על הגוף שלי!** כל פעם שאני עובר איזה חוויה... אני עושה קעקוע מיוחד לזכר המאורע ומציין שם את התאריך...

ההסבר שלו זעזע אותי עד עמקי נשמת! הוא כ"כ צודק... הוא כזה

נששששמה... הבחור הזה מסתובב כל היום ומבלה את זמנו לריק והנשומלע שלו תובעת אביסלע נצחיות... אבל הוא לא יודע "לקרא" את הנשמה... הוא לא יודע איך מנציחים פה משהו בעולם הזה... בצר לו הוא חשב מה יכול להיות הדבר הכי נצחי בעולם הזה... אז מיודעינו בן החמישים הגיע למסקנה שיציקת בטון זה הדבר הכי נצחי ולכן הוא לא גומר לשדרג ולשפץ את הבית הנצחי שלו... והבחור שיושב מולי הוא קצת יותר אינטליגנט והוא הגיע למסקנה שהגוף שלו! הוא הדבר הכי נצחי שהוא מכיר... ועל שני הדמויות האלו אפשר לשבת ולבכות... יותר נכון... לשבת ולבכות על עצמנו... ההההלו... הגיע הזמן שנבין את עצמנו... **הגיע הזמן שנזהה את הקול הנצחי שבוקע מתוכנו...** כן... הדחף לדברים איכותיים ועמידים ונצחיים... מגיע בסה"כ מהנשמה שהדבר הנצחי היחיד שהוא באמת נצחי זה **סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם...**



חשבתי לעצמי: בא ניקח לדוגמא: גם אני עברתי חוויה משמעותית בשנתיים האחרונות... עברתי שנתיים של קורונה על כל התהפוכות... הפאניקה, האדישות, הדמיונות, המסכות, הבדיקות, והחיסונים! אותו בחור חילוני מסתמא הספיק לעשות במשך השנתיים האלו כמה וכמה קעקועים (בצורה של קורונה) להנציח כל חיסון וכל בידוד שעבר עליו... ואני??? מה הקעקוע שאני עשיתי בעקבות הקורונה??? כן! גם הנשמה שלי תובעת קעקוע... ואני מבין שקעקוע שעושים בגוף לא מספק את נצחיות הנשמה...

אני צריך לקעקע את היצר התאוותני שלי לפוליטיקה... לתפוס את עצמי לידיים ולהתחיל לקבל על עצמי לבצע כמה שינויים חשובים בעבודת ה'... ובשמים זה ירשם לנצח כמהפך שהתחולל בי בעקבות הקורונה...

תחשוב על זה! תכנס לראש של אותו בחור חילוני שהוא צודק! הוא צודק בתפיסה שלו... הוא צודק ששנה שלימה של קורונה אמורה להיות מונצחת באיזשהו צורה... אז הוא כבר מסודר... הוא עשה את ההנצחה שלו בקעקוע בגוף... ואם אני מבין שההנצחה הזו צריכה להתרחש במחוזות אחרים... אז אנא... איפה הקעקוע שלי... בא נקרא לזה קעקוע... אולי זה ישמע לנו יותר טוב... לחזור בתשובה זה אולי מילה מידי מיושנת... נקרא לזה קעקוע...



מה שבטוח... אברך יקר... יכול להיות שיש לך רגעים שאתה פוזל ימינה ושמאלה ורואה אנשים שנהנים מהחיים... וגם אתה היית רוצה... ואי אפשר לזלזל ברגע הקשה הזה... אי אפשר לבטל אותו במחי יד...

אבל ברגע שאחרי... אחרי שכבר נרגעת... כעת אל תשכח **שזה לא בחינם!** מי שחי בבית יותר יוקרתי משלך... יש לזה מחיר! הבן אדם שמשקיע באיכות חיים... זה בן אדם שהשקיע והקריב שעות רבות מהחיים שלו (שאת השעות האלו אתה לא רואה...) למען האיכות חיים הזו... הבן אדם הזה ככל הנראה לא נהנה מידי הרבה ממה שהוא בנה לעצמו... כי לצערנו הרב מאוד מהר הוא כבר פוזל למשהו יותר טוב... יותר חדשני... יותר עדכני... בקיצור: יש פה עסקת חבילה שלא תמיד אתה קולט את ההיקף שלה! אתה רואה בן אדם שחי בדירה יותר גדולה או מתרווח על רכב יותר יוקרתי... ואתה לא רואה את השלוש שנים השקעה שהוא קרע את עצמו בשביל זה... אתה גם לא רואה כמה הוא באמת נהנה מזה... וממתי הוא כבר מפסיק ליהנות מזה... ולמה חשוב להדגיש את זה?? כי דווקא אברך בן תורה שמסתפק במועט יש לו משהו נורמלי בנפש שהוא יודע ליהנות ממה שיש... הוא לא מסתבך... אם הוא אוכל איזה שניצל טעים אז טעים לו... אם הוא מתיישב על איזה כסא יד שניה וזה נוח לו... אז זה נוח לו... טוב לו... ומרוב שהוא נורמלי הוא לא מעלה על דעתו שיש אנשים שיש להם אפשרויות הרבה יותר גדולות ממנו... שפעם אחרונה שהם התרווחו על כסא ונהנו ממנו זה... זה היה רק בסלון מכירות... כי כשזה כבר הגיע... הוא שם לב שמהו שם קצת קרוע... אתה נורמלי מידי בשביל לקלוט מה זה סבל של בן אדם שניגש לעולם הזה כאילו זה עולם הנצח! אתה נורמלי מידי בשביל להעלות על דעתך איזה תיסכול יש למלך שבונה כזה ארמון בכזה עמל ומתברר שהוא נהנה ממנו פחות מעשר שנים...

את הקושי ואת הניסיון אי אפשר לקחת ממך... אבל סוף סוף דעה קניית... ואם דעה קניית מה חסרת...



"על שנהנו מסעודתו..." מה הבעיה "ליהנות" מהחיים???

את חטאי אני מזכיר היום... כשהייתי ילד ראיתי את סבתא שלי חוזרת מהחנות עם חבילת קרמבו... ואני הבנתי בדיוק למה היא קנתה את זה... כי היא ידעה שאני אוהב קרמבו... ולכן היא רצתה שיהיה לה קרמבו בבית... שכשאני אגיע. היא תוכל לפנק אותי עם קרמבו... ככה?? אם ככה... אחרי יומיים כשהגעתי עם אמא שלי לסבתא החלטתי לקצר הליכים... במקום לבקש מסבתא... סבתא תביאי לי "משהו..." ואז היא תלך ותביאי לי קרמבו ותגיד לי: "מה אומרים?? ואז אני אגיד תודה... עזוב אותך... בא נקצר הליכים... עליתי על כסא... לקחתי את קרמבו ואכלתי במהירות... אכלה ומחתה פיה... דא עקא שנשאר לי בשפתיים קצת שאריות של קצפת... ואז נתפסתי בגנבתי!

סבתא כעסה עלי... למה גנבת קרמבו?? ואז עניתי את התשובה המוכרת: לא גנבתי... רק לקחתי! ו... וזה היה "קצת נכון" כי באמת לא התכוונתי לגנוב... באמת הרגשתי היימיש. וידעתי שסבתא קנתה את זה בשבילי... ו"זין לאדם שלא בפניו" בזה שאני לוקח... אז סבתא מחלה לי על הגניבה... לא עשתה עסק...

אבל היום אני מבין שהייתה פה נקודה נוספת... כן... על הקרמבו הגנוב אפשר לסלוח לי... אבל היתה פה גניבה נוספת שהיא כבר בלתי נסלחת! גנבתי לסבתא את עונג הנתינה! הרי בשביל מה סבתא קנתה קרמבו? בשביל להעניק לי... לתת לי... לפנק אותי... אם הייתי מקבל מסבתא. היית נותן לה את התענוג של ההטבה והנתינה... ועכשיו שלקחתי מעצמי ולא חיכיתי לקבל... גזלתי מסבתא את עונג הנתינה! זה עיקר הגניבה פה! עד כאן מובן?



כולנו יודעים את דברי רשב"י שהחטא של עם ישראל היה שהם נהנו מסעודתו של אחשוורוש ואז כשהם צמו והתפללו... הם חזרו בתשובה והקב"ה קיבל את תשובתם... **נשאלת השאלה הפשוטה:** על מה עם ישראל חזרו בתשובה?? מה?? אנחנו מקבלים על עצמנו שבפעם הבאה שאחשוורוש יעשה סעודה אנחנו כבר לא נהנה מהסעודה הזו?? זה... זה היה הנושא??

הרי סו"ס היה פה איזה אירוע נקודתי... היתה פה איזה סעודה... שהייתה התלבטות האם כן ללכת או לא ללכת והחליטו כן ללכת... אז נכון... התברר שזו היתה טעות וזה היה חטא... נו... אבל תכל'ס... עכשיו צריך לעשות עזיבת החטא וקבלה לעתיד... נו... מה??? איפה אנחנו הולכים לפגוש את הסעודה של אחשוורוש שוב בחיים???

אז הנה! זו בדיוק הנקודה:

עם ישראל לא חטאו בזה שהם נהנו! ליהנות מותר!

סבתא קנתה קרמבו במיוחד בשביל שאני אהנה... אבל למה אתה לוקח לבד??? למה אתה לא נותן לי את עונג הנתינה??? אבא שבשמים ברא הנאות... אבא שבשמים ברא כל מיני קרמבו למיניהם... ה' עשה את כל ההנאות האלו כדי להחיות בהם נפש כל חי... ה' רוצה ליהנות אותנו. אז תן! תן לאבא שבשמים את העונג ליהנות אותך! למה אתה גוזל מאבא שבשמים את התענוג הזה ונותן אותו לאחשוורוש... זה היה החטא! החטא לא היה שנהנו!

אלא על שנהנו... סעודתו של אותו רשע!

זה היה החטא... אתה כבר רוצה ליהנות??? תן לקב"ה ליהנות אותך! תכבד את הקב"ה... תן לו את עונג הנתינה שלך! **היסוד הזה הוא קצת מפחיד... וצריך לגשת אליו בעדינות...**

הגמ' בברכות אומרת: כל הנהנה מהעולם הזה בלא ברכה כאילו גוזל לקב"ה וכנסת ישראל...

רש"י מפתיע במקום ואומר: מה הוא גוזל??? ?

גוזל את ברכתו של ה'!

שמת לב מה רש"י מחדש כאן??? אני הייתי בטוח שאם אני שותה כוס קפה בלי ברכה. אז אני גוזל את הכוס קפה מהקב"ה! אבל לא! רש"י מגלה לנו שדווקא את הכוס קפה אני לא גוזל... רק מה? אני גוזל את הברכה... הייתי צריך לברך ולא ברכתי... אז את הברכה אני גוזל...

מה הפשט בזה??? מה זה לגזול ברכה??? ?

אז הנה... זה בדיוק היה הסיפור שלי: כשאני גנבתי קרמבו בלי רשות... היתה

פה גניבה... אבל נו... על הגניבה אפשר עוד לוותר... סו"ס אני מרגיש פה היימיש
אצל סבתא... ולכן לא גנבתי אלא רק לקחתי... אבל הההלו... **גזלת מסבתא את**
עונג הנתינה! את זה באמת גזלת! כל הקרמבו הזה נועד בשביל שסבתא רוצה
להתענג על הנתינה שלך... אז למה **לקחת** ולא **קבלת!** למה לקחת לה את עונג
הנתינה???

על אותו משקל: יהודי שאוכל גלידה בלי ברכה... להגיד שהוא גזל מהקב"ה
גלידה... נו... הוא יכול לטעון לא גזלתי... רק "לקחתי..." סו"ס קניתי את הגלידה
הזו בכסף מלא והרגשתי היימיש שהשמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם...
ולכן שכחתי לבקש רשות... נו... על זה עוד נסלח לך... **אבל יש משהו אחר שהוא**
כבר בלתי נסלח! בשביל מה ה' ברא גלידה? בשביל מה ה' ברא הנאות בעולם
הזה??? בשביל להעניק לך... לפנק אותך... להיטיב איתך... לעשות לך טוב... אם
היית מסתכל לקב"ה בעיניים ומברך ברכת הנהנין ואומר לה'... ה' תודה... היית
מקבל ממנו הנאה! והיית נותן לו עונג נתינה! אבל כעת שלקחת בלי רשות ולא
קבלת ממנה... גזלת מה' את עונג הנתינה! זו הגזילה כאן... אתה רוצה
ליהנות??? בכיף! תבקש מה'... ותקבל ממנו! אבל אל תיקח! אל תגזול מאבא
שבשמים את עונג הנתינה...

הרי את כל ההנאות שנהנינו מסעודתו של אותו רשע... הרי סו"ס כל ההנאות
ומנעמי עולם אלו... מאיפה כל זה הגיע??? מאבא שבשמים! אבל אחשוורוש
לא קיבל את זה מה'... הוא לקח בלי רשות... וכעת שאנחנו הולכים לסעודה
שלו... גם אנחנו לוקחים ולא מקבלים מה'...

וההההרהרה: שכשישבנו שם בסעודה ונהנינו עד לב השמים... את מי שיבחנו
והיללנו והתלהבנו??? למי היינו אסירי תודה? **למיטיבנו אחשוורוש!**

במקום **לקבל** מה' את הנאות אלו ולהודות לו קבלנו את זה מאחשוורוש
והודינו לו... במקום לתת את עונג הנתינה לה'. נתנו את זה לאחשוורוש **זה היה**
החטא הגדול! וזה החטא הגדול של הנהנתנות בכללותה!



בראש שלנו קיימת תפיסה שהיהדות היא נגד הנאות... נגד חיי רוחה... נגד
עשירות... נגד כל דבר שהוא קצת נחמד ונעים בעולם הזה...

וזה לא נכון! לא נכון! זה בכלל לא מדויק! היהדות היא לא בהכרח נגד הנאות! אדרבה... מי ששם לב יש ביהדות עסק שלם מהנאות... יש הלכות ברכות הנהנין... חז"ל נכנסים למטבח ומבררים בדיוק מה הרכיבים של האוכל... וחביב קודם... יש! יש התייחסות רצינית מאוד לענייני טעם טוב באוכל... ויש על זה אפילו ברכה... אז למה לכולנו תקוע בראש שהיהדות מתנגדת להנאות???

אז זהו! ההגדרה היא ככה:

היידישקייט מתנגדת **לקחת** קרמבו בלי רשות מה! אבל **לקבל** מה??? אדרבה... תקבל... בשביל מה הקב"ה "קנה" קרמבו?? רק בשביל לפנק אותך... אז בא... **תקבל!** תשב מול שלחן ה'... תבקש יפה רשות מה... תקבל מה הנאות! תגיד תודה לה'... ותתענג על הקצפת... וה' יתענג לראות איך אתה נהנה מטובו... אבל **לקחת** הנאות בלי רשות?? **זה לגזול מה' את עונג הנתינה! לזה! מזה היהדות מסתייגת!** היהדות מסתייגת לקחת הנאות בלי רשות! אבל לקבל מה? לפתוח שתי ידיים קטנות ומתוקות של תינוק אהוב של הקב"ה... ולהגיד "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון..." בטח! תן לקב"ה את עונג הנתינה... הוא רוצה לראות את העולל שלו יושב עם סינר מדושן עונג ומתענג על טובו יתברך... אבא שבשמים רוצה לראות אותך מתענג... אבל ממנו יתברך! לא מסעודת אחשוורוש... לא מכל מיני מושגים חיצוניים של העולם החיצון... קיי"ל שלא מביאים ביכורים מעבר הירדן... אתה יודע למה לא?? אומר הספרי: שבמעמד המתוק והאהוב של מקרא ביכורים היהודי עומד ואומר: "אשר נתת לי ה'! ואילו את עבר הירדן ה' לא נתן לנו... אלא מאי? לקחנו מעצמנו! אם לקחתי ולא קבלתי מה' אין פה את החוויה של הנתינה... אין פה מקום למעמד המרגש של "ושמחת בכל הטוב..." כן... אפשר ליהנות ולשמוח בכל הטוב... אבל איזה טוב?? טוב שה' נתן לי. אם אני לקחתי את זה מעצמי. אז העיקר חסר מן הספר...

אם תשים לב: בתרבות ההנאות יש דגש מאוד מאוד חזק על מחוזות מסוימים! הולכים למסעדות מסוימות... לקניונים מסוימים... למרכזי בילוי מסוימים... פעם לא הבנתי למה יש כזה דגש על כל מיני מקומות כאלו?? מה הבעיה להיכנס לאיזה פיתה פלאפל וליהנות מאיזה סלט טוב... נו... מה התשובה?? הוי... רואים שאתה לא מבין עניין... כשאתה הולך ל... ל... לשם... אתה מרגיש ש.....

ש... שמה??? אני אגיד לך מה אתה מרגיש???

אתה מרגיש שאתה מפנק את עצמך! שאתה משקיע בעצמך! במילים אחרות: אני **לוקח!** לוקח הנאות... לא רוצה לקבל הנאות! רוצה לקחת! מי כמוני מבין את זה... הרי גם אני יכולתי לקבל מסבתא קרמבו אבל העדפתי **לקחת...** זה גישמאק מסוג אחר...

אז זהו! שההנאות והבילויים של הדור שלנו... נקודת החטא שבזה... זה לא עצם ההנאה... אלא ה-**לקחת!** אני הולך כעת לשם ושם כדי **לקחת** לעצמי הנאות! זה האסון של כל המחזות הקלוקלים האלו! יהודי **לא לוקח** לעצמו הנאות... יהודי **מקבל** הנאות... יהודי נושא שני עיניים מתגעגעות לה' ומבקש... אנא ה'... תביא לי... והוא מחכה בסבלנות וה' מביא לו... וכשה' מביא זה עם כל הלב! יש פה לא רק הנאה... **אלא מפגש עם ה'!** יש פה ברכת--- הנהנין! אצל החסידים בקנאות קוראים לטיש של פורים בשם משתה היין! למה??? כי זה בדיוק התיקון שלנו על החטא... פעם הלכנו למשתה היין של אחשוורוש... לקחנו לעצמנו הנאות במחזות פסולים... הכפרה שלנו שלא כל יום פורים... וכל השנה לא משתכרים... אבל מגיע פורים וביום הזה "**וקבל** היהודים!"! היהודים **קיבלו** מה' את המשתה ושמחה הזה... אנחנו יושבים במשתה היין של פורים ושותים בדיוק כמו שהשתכרנו אצל אחשוורוש... אבל ההבדל הוא ששם **לקחנו** הנאות! ופה **קבלנו** את זה! קבלוה ברצון... כשאוכלים ושותים במחזות של **לקחת** הנאות... כל העבירות הכי שפלות מגיעות משם... אבל כשאוכלים ושותים בפורים ממקום של **קבל** היהודים... ממקום טהור שהנה... קבלנו מה' את המשתה ושמחה של פורים... כשזה הרקע של משתה היין של פורים... הרי כולנו מכירים את המראות המרטיטים מידי שנה לראות עובדי ה' שיכורים שישופכים דמעות כנהר בכמיהה וגעגועים בנפשי חולת אהבתך.



הסוגיה הזו היא קצת דקה ועדינה... כי לכאורה, תכל'ס, מה ההבדל בין **לקבל** הנאות לבין **לקחת** הנאות???

סו"ס אני הוא זה שדואג לעצמי... אני זה שהולך ומשקיע בעצמי ומחליט מה אני נהנה ומה לא?? אז מה שייך לקבל או לקחת... מה ההבדל???

אני יכול להסתבך לענות לך תשובה ולהגדיר הגדרות... אבל עזוב... בינינו... אנחנו לא טפשים... מי שבאמת אוהב ליהנות מבין מצוין על מה אני מדבר... אנחנו יודעים טוב מאוד איפה הקב"ה מעוניין לתת לנו הנאות... ויש מחזות מסוימים או סיטואציות מסוימות שאנחנו מבינים טוב מאוד ש-פה... פה ה' לא נותן לי... רק אני פה הלוקח...

אני אתן לך דוגמא מוכרת: היה לי פעם אפשרות להכניס כסף אבל בצורה של קומבינה לא ישרה... הייתי צריך לאלתר טופס מפה וחתימה משם ובקיצור לארגן איזה הכנסה פיקטיבית "נחמדה..." ואז מתחילים להגיע כל מיני מחשבות... כן... לא... לא... כן... וסו"ס אני יהודי ויהודי מאמין שפרנסה מגיעה משמים... נכון?? **ואז הגיעה אלי המחשבה המוכרת...** רגע... אולי זה השליח משמים... אולי ה' שולח לי פרנסה באמצעות הקומבינה הזו... כאן קפצתי כנשון נחש ואמרתי לעצמי:

לא! סטופ! עד כאן! זה לא! יש גבול לקרומקייט!

אתה רוצה לטעון שמצוה לגנוב את ה...?? נו... שיהיה... אתה רוצה לרמאות את עצמך שזה נקרא ישר (למרות שזה עקום)?? נו... תרמה את עצמך... אתה רוצה להגיד שאין בזה שום בעיה?? אולי...

אבל להגיד שהקב"ה **נותן** לי פרנסה בצורה שכזו?? עד כאן! זה לא! אני החלטתי **לקחת** את הפרנסה שהקב"ה רצה **לתת** לי... ואני בחרתי **לקחת** אותה בצורה העקומה הזו... זה כן... אבל להגיד שהקב"ה לא מצא דרך איך **לתת** לי רק בצורה הלא הגונה הזו... סטופ! יש גבול לעקמומיות! אין בעיה... קח! ועד כמה שזכור לי לקחתי... אבל אל תחשוב שקבלת מה'! לא קבלת מה'! לקחת כמו גנב! מותר להיות קצת כנים... יש סיטואציות שהשכל הישר מבין שה' פה לא הנותן... אני אולי לוקח! אני הוא זה שעולה בשקט על הכסא ועל השיש ולוקח (וכמובן לא גונב). אבל להגיד שהקב"ה נותן לי בצורה המזופתת הזו... **מותר להישאר עם קורטוב של ישרות!** ואגב: מותר לפעמים **לקחת!** יש מקרים מסוימים שאולי ע"פ הוראת מגבוה צריך לקחת... (כמו שלקחנו את עבר הירדן) אבל תדע **שלקחת!** לא קבלת! תדע שיש לך לאן לשאוף... אני שואף לקבל ולא לקחת! **הדוגמא הכי מתאימה:** אנחנו **לוקחים** כסף מהמדינה... **לוקחים**... אבל לחשוב

שאנחנו **מקבלים???** ה' שולח לנו כסף דרך המדינה?? לא! לא! אם הייתי יכול להרשות לעצמי והלוואי שיום אחד אני אזכה שלא לקחת כסף מהמדינה... הלוואי... אבל רגע... בעצם למה לא?? למה לא **לקחת** מהמדינה? אתה שואל למה לא?? כי אני רוצה **לקבל** ה'! לא רוצה **לקחת**! כשאני מקבל כסף מדינה אז אולי יש לי כסף אבל הפסדתי את חוויית הקבלה מה'... אני הפסדתי והקב"ה הפסיד... אני הפסדתי את המפגש ואת המגע הנעים והרך של ידך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה... ואבא שבשמים הפסיד את עונג הנתינה... המדינה קיבלה את העונג הזה... המדינה קיבלה את הטובת הנאה שהיא מרגישה המושיע שלי... אז שוב: אני לא מהקנאים שלא לוקחים כסף מהמדינה אבל גם מי שלא קנאי מותר לו להבין שכשאתה מקבל כסף מדינה אתה לא מקבל מה'... אתה לוקח מה'...



מי שנדמה לו שיהודי חרדי **נהנה** פחות מחילוני... יש לו טעות חמורה... אז למה בכל זאת זה נראה שהחילוני נהנה יותר?? כי החילוני **לוקח!** וכשלוקחים... אז **לוקחים** מכל הבא ליד... זה נראה שהוא "סוחב" הרבה יותר...

אתה יודע מה זה מזכיר ליי???

אני שוב נזכר בעצמי... שהייתי הולך עם אמי ע"ה לחנות... ואמא היתה לוקחת עגלה... ואז אני הייתי הולך למדפים ומתחיל **לקחת** כל מיני ממתקים שאני רוצה... אני לוקח ופלים... אמא... אפשר?? **לא! תחזיר למקום!** ואני שוב חוזר עם שוקו... אמא... אפשר?? **לא... תחזיר למקום...** ואז אני חוזר עם אגוזי... אמא אפשר? **לא! תחזיר למקום!** מי שראה אותי בחנות... ראה מול עיניו ילד שכבר חצי שעה מסתובב כל הזמן עם ממתקים... האין האער... הלוק חזור... איזה כיף לו... כל היום יש לו ממתקים... חה חה חה... אדוני היקר: אל תסתכל על מה שיש לי בידיים... מה שיש לי בידיים זה לא אומר כלום... אני או בדרך לקחת! או בדרך להחזיר! בסופו של דבר תסתכל מה יש בתוך העגלה! מה שיש בתוך העגלה זה מה שנגזר עלי לקנות... ושם יש רק תפוז"א ובצל...

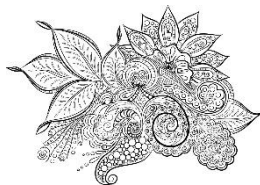
אני חושב שזה משל מדהים! כשאתה רואה את הנהנתן הסדרתי... בדרך הלוק לשופינג... או בדרך חזור מחוויית הקניה... אל תתפעל... זה בסה"כ ההלוק חוזר עם הממתקים... תסתכל לו בתוך העגלה - מה שנקרא - בתוך העיניים!

תבדוק מה נשאר לו בשורה התחתונה...

בשורה התחתונה אדם נשאר רק עם מי שהוא מקבל מה! מה שהוא לקח??? לא רק שהוא לא מקבל... אלא הוא גם צריך להחזיר... ויש כל מיני דרכים לקב"ה איך בן אדם מחזיר ממתקים למדפים...

זו התשובה שעם ישראל עשו על שנהנו מסעודתו של אותו רשע... ה'... סליחה! סליחה שלקחנו הנאות ממחוזות זרים... סליחה שגזלנו ממך את עונג הנתינה!

ה', אני מבטיח לך שמהיום את כל ההנאות שלי אקבל רק ממך... אנה'... מלא משאלות ליבי לטובה... תן לי... אני רוצה לקבל רק ממך... אני רוצה להגיד לך תודה! אבל רק לך! אנה... מידך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה... אנה'... בפורים כל הפושט יד נותנים לו... ואני החלטתי לפשוט יד רק לך! אני רוצה שכל מה שיש לי... יהיה רק ממך... אנה'... אני עדיין לא אוחז במקום הזה... עדיין נגזר עלי להזדקק למתנת בשר ודם... אבל תזכה אותי שכמה שיותר מהר אזכה...



אנחנו יוצאים במכירת תחפושות יחודיות לפורים!

פורים זה חג התחפושות... יש מבחר... אתה לא צריך להתחפש כל שנה לאותו דבר... אם התחפשת שנה שעברה למרדכי היהודי... השנה אתה יכול להתחפש למלך אחשוורוש... אם שנה אחת התחפשת לאסתר המלכה השנה אפשר להתחפש לזרש... כלפי מה הדברים אמורים??? יום הפורים הוא אמנם יום אחד... יום טוב אחד... אבל עדיין! יש ליום הזה כמה וכמה היבטים... פורים לשם שינוי הוא יום שההגדרה המהותית של העבויידה שלו יחסית מפוצלת... כלומר: כולנו יודעים שפסח זה עניין של אמונה, ושבעות זה עניין של מתן תורה... ר"ה זה יום הדין... וחנוכה זה עניין של להודות ולהלל... ואילו פורים??? זה... זה לא שאין לו הגדרה! אלא שיש לו כמה וכמה קדקודים שונים! יש לפורים כמה וכמה "עניינים" שכל אחד חולק מקום חשוב לעצמו... **הייתי מחלק את זה**

לארבע נקודות עיקריות:

א. הרמב"ם אומר שעיקר עניינו של פורים זה להודיע שכל קוויץ לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך... מה שנקרא במגילת אסתר "דברי הצומות וזעקתם"!

ב. מאידך שבת לפני פורים יש פרשת זכור, וקריאת התורה של פורים זה יובא עמלק וכל מגילת אסתר חותרת למחיית עמלק... וכל העניין של פורים סובב סביב העניין הפנימי שנקרא מחיית עמלק... הנה לך שני תחומים שונים לגמרי שכל אחד מוצא מקום להתגדר בו... היו שנים שכל העבויידה שלי בפורים היתה נטו תפילה... וצדקתי! ובשנים האחרונות בפורים יצא לי בעיקר להתעסק בעניין של מחיית עמלק (כמובן שבמובן הפנימי יותר) ובשנים צדקתי! נו... אז מה באמת יותר נכון??? מה גוגע יותר בנשמת הנקודה של פורים??? האם להתרכז בתפילה או במחיית עמלק??? **אין תשובה...** שניהם נכונים... ממילא ההגדרה הפורימית הכי מתאימה שמצאתי לזה ש... שכל שנה מתחפשים לתחפושת אחרת... יש בפורים כמה עניינים וכמה תחפושות... וממילא בכל שנה... לפי העניין... אתה יכול לבחור איזה תחפושת יותר מתאימה לך... אז היו כמה שנים שהתחברתי כביכול ל"תחפושת" של אסתר המלכה... ובאמת כל הפורים עבר עלי בהתמקדות בהתחזקות בתפילה ו"בך בטחו אבותינו בטחו ותפלימו... כי

לא בזה ולא שיקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשוועו אליו שמע... "ואילו בשנים האחרונות אני מתחפש כביכול ל"מרדכי היהודי" שזה לצורך העניין העבודה של מחיית עמלק.. (אכמ"ל... אבל מרדכי היהודי בעצם אישיותו מוחה את עמלק בגאווה היהודית שלו ובהכרה בכח היחיד שבו כלשון המדרש שאומר אל תקרי **יהודי** אלא **יחידי**... שאני באופן אישי... הנושא הזה מעסיק אותי בשנים האחרונות...) אבל! עד כה דברנו רק על שתי תחפושות... על התחפושות של מרדכי היהודי שמייצגת את מחיית עמלק, ואת אסתר המלכה שמייצגת את התפילה... **אבל נשארו לי עוד שני נושאים מאוד מהותיים בפורים... הנושא השלישי הוא:** זה גילוי הנהגת היחוד ואם נקרא לזה במילים קצת יותר פשוטות - **השגחה פרטית!** שניתן לומר שזו ההנקודה של מגילת אסתר... שכל המגילה מתגלגלת סביב אוסף מקרים שמתבררים בסוף כפאזל אחד שלם שמוביל לגילוי הנהגת היחוד איך שהקב"ה מוביל את הכל לרצונו יתברך גם דרך הרשעים הכי גדולים... **זה כבר תחפושית של המן!** כן... אני חושב שהשנה האחרונה התחפושית הכי דומיננטית זה המן! המן אמור לגנוב את כל הבמה... המן הוא גילוי הנהגת היחוד בצורה שלא תאמן! אדם שכל מעשיו נגד רצון ה' ולאחמ"כ מתברר שרצונו יתברך נעשה דרכו בצורה הכי מושלמת שיש... הוא זה שמזרז את מחיית עמלק והוא זה שבונה את העץ הכי גבוה לעצמו... השנה צריך להתחפש להמן! השנה צריך להתחפש לכל מיני סממנים שמזכירים לנו את נגיף הקורונה... את כל הרגעים הקשים שכולנו רוצים לשכוח אותם... ויום יבא ויתגלה איך שדווקא השעות הקשות והדברים הקשים שעברנו שאנחנו עדיין בשלב שאנחנו לא מבינים לאן זה חותר... הרי יום יבא ונקבל את התמונה המושלמת ונבין איך שכל מסיכה וכל בידוד וכל הקורונה הזו הובילה לגילוי יחודו יתברך... איך?? איך בדיק?? הפתעה! תן... תן לקב"ה להפתיע אותנו... יהיה לנו מספיק זמן אח"כ להבין עניין... כעת כל דקה נוספת שיש לנו אפשרות להאמין בה' ולהפגין לו נאמנות... הרי זה מכרה זהב ואנחנו פה בשביל זה! השנה כולנו מתחפשים להמן! כולנו מצביעים על המן ומזהים... הנה! הנה הרבש"ע... אתה לא רואה את הרבש"ע מסתתר מאחורי המעשים שלו... אתה לא רואה שהכל חותר להשגחה פרטית... מהר מהר... מהר להאמין בזה לפני שהאורות ידלקו והמסך יפתח ואז ימלא שחוק פינו ונגלה שהכל היה תיאטרון בובות בגילוי היחוד (כפי שהיטיב כ"כ גדי פולק באיורים הנפלאים שלו

על מגילת אסתר... אז השנה יש לנו תחפושת בדמות המן... שמומלץ לכולנו לאמץ את ה"תחפושת" הזו ואם נוציא מפורים את ההכרה הזו שאין עוד מלבדו... וכל מה שה' עושה ההכלל לטובה... תסכים איתי שזה מסר מאוד מאוד מהותי שחולק כבוד לעצמו... וזה יום טוב בפני עצמו! (מלבד התחפושת של מרדכי - מחיית עמלק, ו"תחפושת" של אסתר - להודיע שכל קוויץ לא יבושו...).



ואחרון קצת פחות חביב... זה התחפושת של אחשוורוש שגם היא לוקחת כותרת לעצמה... ודווקא אחשוורוש הוא פה התחפושת הלא אידיאלית... אחשוורוש מייצג את הנהנתנות והחומריות שמאפיינת את דורנו... לא נותר לנו אלא פשוט לשבת ולצפות ב"סרט" של המגילה ולצפות במו עינינו במסכת ייסוריו של אדם שחי את כל חייו בנהנתנות... לדאבוננו הרב בדורנו אחשוורוש הוא היחיד שלא צריך להתחפש אליו... הנהנתנות פשוט מקיפה ומציפה אותנו מכל כיוון... ואחשוורוש המגושם עם כל הבולמוס הנהנתני שלו והמרדף אחרי בילים והנאות הרי הוא מלווה אותנו כל השנה כולה... דווקא בפורים הייתי רוצה להתפטר ממנו... אבל אדרבה... דווקא אם אנחנו רוצים בפורים להתחזק בנושא הזה... ונתמקד באחשוורוש הזה וניקח מפורים את המסר הברור והחד משמעי שמנהנתנות וחומריות ורהבתנות לא נהיים מאושרים... אם רק נצא מפורים עם המסקנה הזו ניתן לומר בהחלט יצאנו בלבוש מלכות תכלת וחור וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר...

אז לסיכום: בחנות שלי יש מבחר של "תחפושות" לפורים... יש לך מבחר איזה נושאים לחיזוק ניתן לקחת מימים קדושים אלו... או להתחפש ל"מרדכי היהודי" שכל עניינו הוא גאווה יהודית ועמידה בכל הניסיונות - מחיית עמלק... או להתחפש ל"אסתר המלכה" שכל עניינה תפילה תפילה... או להתחפש להמן שמבטא את גילוי היחוד במהרה בימינו... או להתחפש לאחשוורוש... תבחר איזה תחפושת אתה רוצה... אבל תחפש משהו! אי אפשר לצאת בידיים ריקות! חייבים לצאת מפורים עם משהו... תשאל את החילונים... האם שייך לעבור את פורים בלי להתחפש... אז בבקשה... חייבים לצאת עם משהו בידיים!



צוחק מי שצוחק ראשון...??? לא! לא ראשון אלא אחרון!

אחשוורוש חוגג במשך 180 יום! סעודות... נשפים... צחוקים... משקאות... מה לא... אחרי 180 יום הוא עושה עוד שבעה ימים... והכל דופק כמו שעון שוויצרי... המצב רוח מטפס לשחקים... כיף חיים... ואז! כמו שאומרים "כל כלב בא היום שלו..." ביום המאה שמונים ושבע! ברגע האחרון! בדקה התשעים תשע! טראח! איזה מפח נפש... בשניה האחרונה פתאום יש פיצוץ ואחשוורוש הורג את ושותי... וכל השמחה הגדולה התהפכה בבת אחת למפח נפש אחד גדול... **ועכשיו: אני שואל אותך:** אני בתור אחד מעבדי המלך... שהתפקיד שלי לעשות לו מצב רוח ולהציף לו נוסטלגיות נחמדות... האם מומלץ לי לשחרר לו את המשתה הגדול... להראות לו תמונות איזה יפה היה ואיזה נחמד??? בחיים לא! אל תדבר עם אחשוורוש מילה אחת על המשתה של ה-180 יום! זה נושא רגיש... המשתה הזה הסתיים בטרגדיה... המלך רק נזכר במשתה הזה הוא דופק את הראש בקיר ומתחיל לבכות... אין! לעולם ועד אל תדבר על המשתה הזה... מרחיקים מהמלך כל סממן שמזכיר לו את המשתה האומלל הזה... כל התמונות וההסרטות והוידאו מהנשף הגדול... הכל נשלח לסל המיחזור... זה לא מוסיף למצב רוח של אחשוורוש... אדרבה... זה רק עושה למלך רע ומזכיר לו את המפח נפש שקרה בשניה האחרונה...

עד כאן אחשוורוש! כעת נעבור ליהודים... המן גוזר להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים... עוד כמה זמן??? עוד שנה! כמו שלאחשוורוש היו 180 יום עד שהוא קיבל את המנה שלו... ככה גם עם ישראל... יש להם 365 ימים עד שהם יחטפו את המכה שלהם...

אבל כאן מתחיל ההבדל התהומי! מרדכי לא ממתין אפילו יום אחד! הוא אפילו לא מחכה שיעבור ליל הסדר... הוא תובע מעם ישראל שיצומו בעיצומו של ליל הסדר! מה קרה??? הרי יש לנו 365 יום עד "הפתרון הסופי..." אז למה לא לדחות את דברי הצומות וזעקתם לכה"פ לחול המועד??? אבל לא! כמו שאצל גוי הקב"ה מחכה עד הרגע האחרון אחרון... **ככה ההיפך הגמור אצל יהודי!** אצל יהודי הכל נעשה ברגע הראשון ראשון... מרדכי כבר כונס את כל

היהודים... כולם זועקים לה'... ותוך פחות משלושה ימים הכל מתהפך לטובה וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר...

כעת שים לב להבדל התהומי: אחשוורוש... אל תדבר איתו מילה על המשתה של המאה שמונים יום! זה רק מזכיר לו הטרגדיה שקרתה ברגע האחרון! ואילו עם ישראל אף פעם לא גומרים להתרפק בנוסטלגיה על אותם ימי אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד... כלל ישראל לא מפסיקים להשתעשע ב"שק ואפר יוצע לרבים" שהיה לנו אז... **אתה קולט את ההבדל??? ?** אחשוורוש עשה משתה של מאה ושמנים יום! משתה! חאפלה... מצב רוח! **ואל תעני להזכיר לו את זה...** ועם ישראל עברו שלושה ימי חרדה נוראים... והם קיבלו על עצמם **שהימים האלה! דווקא אלה!** נזכרים ונעשים. ולא יעברו מתוך היהודים. יש משתה הכי כיף ונעים בעולם... שאל תזכיר לי אותו בחיחחיים. זה עושה לי הכי רע בעולם... ויש חרדה הכי איומה ונוראה שאני מתענג להיזכר בה וא"א לשכוח אותה.

הנה! אלו הם שתי האופציות שעומדות לפנינו בעולם הזה... קיימת אופציה לעשות חיים... ליהנות... לחגוג... לעשות כל מה שבא לך... אבל ברגע האחרון זה יהפך למפח נפש ש... אל תזכיר לי את זה... מתי יהיה המפח נפש הזה??? לא ברור... יש כאלו שזה קרה להם אחרי 180 יום... ויש כאלו שזה קרה להם אחרי כמה שנים... וקח בחשבון שיש כאלו שזה קורה להם רק אחרי 120 שנה... והאמת היא שזה לא משנה... התוצאה היא אותה תוצאה... שבסופו של דבר כל המשתה הגדול נהפך בבת אחת למפח נפש! תנסה לדמיין מה עובר על בן אדם שכל חייו חגג פה בעולם... נהנה... עשה עבירות... והנה יום אחד מורידים אותו אלי קבר... והוא יורד לשם עם כל הק"ג שהוא זלל... ועם כל הטיולים לחו"ל שהוא עשה ועם כל העבירות שהוא צבר... ושם בקבר! לא יודע מה יש... אני יודע מה אין! אין שם מסעדות... אין שם הנאות... והוא שוכב שם בקבר עם מאוד קצת זכויות ועם המון המון שווארמות וגריל שהוא אכל בחיים... מה זה??? מה זה אם לא אחשוורוש ביום המאה שמונים ושבע למשתה... כן... כתוב בחז"ל ששלושה ימים לאחר קבורה כריסו נבקעת ונופלת לו על פניו ואומרת לו: טול מה שנתת בי... לצערנו הרב דברי חז"ל אלו זה לא רמזים עמוקים... מדובר פה בנתונים עובדתיים שנעשים בבית הקברות בשלושה ימים

שלאחר הקבורה! חז"ל רק אומרים לנו מה זה אומר... "אלו בני אדם שעושים כל ימיהם כחגים" ועליהם נאמר: "וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם..." ש... מי שכל החיים שלו נראים כמו ה-180 יום של אחשוורוש... אז הסוף שלו נראה נראה בדיוק כמו סוף הסעודה של אחשוורוש... לך פעם לבית קברות... תדפוק על אחד הקברים ותגיד לו: אה... איזה אוכל טוב אכלת פעם... איזה כיף היה לעשות מה שבא לך באותו רגע... אה??? נו... הוא יתרפק על זה??? אל תזכיר לו את זה... יש לו מזה רק מפה נפש... "אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל..." כל ההשקעה שהשקעתי בעוה"ז הכל נהיה אפפס...

לעומת זאת יהודי שמוכן כאן בעולם הזה להשקיע... לעמול בתורה ובעבודת ה'... מוכן לעבוד קשה... גם אם יש לו ימים קשים... גם בימים אלו שאנחנו עוסקים בתורה מתוך הדחק... אבל בל נשכח! כל הימים הקשים... גם אם זה משתרע על תקופות קשות... הרי אצל הקב"ה זה בבחינת "וברגע קטון עזבתיך..." למה זה רגע קטון??? כי חכה חכה... "וברחמים גדולים אקבצך..." כשאנחנו נעמוד מול הרחמים הגדולים כ"כ שיורעפו עלינו... כשנעמוד מול האינסוף של "יום אשר הוא לא יום ולא לילה..." ונזכה לרב טוב הצפון לצדיקים, אז אנחנו נבין עד כמה כל הקשיים שעברנו היו בגדר "רגע קטון..."

תחשוב... יושב לו יהודי בגן עדן כבר למעלה משבעים שנה והוא נמצא בהיכלות הכי גבוהים יחד עם רבי עקיבא וכל הרוגי מלכות... על מה??? על שבועיים של חרדה נוראית עד היום שבו מנגלה סימן לו שמאלה... ומאז אותם מיליוני יהודים נמצאים בהיכלות הכי גבוהים האלו... אתה יודע במה הם הכי אוהבים להשתעשע??? ברגעי החרדה הנוראים האלו... באבל גדול ליהודים צום ובכי ומספד אי שם בשנת תש"א... הם שם בשמים לא מפסיקים להשתעשע ברגעים המחרידים האלו... למה??? כי הם כבר חווים את הנהפוך הוא! הם כבר חווים את ה"אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה..." לכן אצלם זה "אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה..." אנחנו לא! לא אוחזים במקום הזה! אנחנו עדיין בעיצומם של הרגעים הקטנים האלו של "וברגע קטון עזבתיך..." אנחנו עדיין בתוך השלושה ימים האלו שאבל גדול ליהודים צום ובכי ומספד... ואם זה רגע **קטון** של בורא עולם, נסה לדמיין מה זה "וברחמים **גדולים** אקבצך..."



בני היקר! זכור! אל תשכח - כמה אתה חשוב ויקר לי...

יש בדיחה ידועה וקבועה... הנטורי קרתא כידוע... מידי שנה הם עושים תענית ביום העצמאות על מדינת הציונים... דא עקא! שמי קובע את התאריך של יום העצמאות?? הציונים בעצמם! וממילא לפעמים התאריך משתנה מכל מיני שיקולים... נו... מה יעשו הנטורי קרתא??

תכל'ס... הם צריכים לדעת מתי לצום... אז מה... הם יתקשרו לציונים בעצמם וישאלו אותם... נו ציונים... תעדכנו אותנו מתי החלטתם לעשות את יום העצמאות?? אנחנו הרי צריכים לדעת יום לפני כן לקבל תענית במנחה... אז מקובל לומר שהנטורי קרתא טוענים בתוקף שהציונים לא קובעים לנו כלום! ולכן גם את זה הם לא קובעים! הם לא יקבעו לנו את התאריך של יום העצמאות... אנחנו נקבע מתי לצום... אז לא ניכנס לנושא הזה... לגופו של עניין יתכן שהנטורי קרתא צודקים... אבל מה שבטוח... בפורים זה לא ככה! לפורים גם יש תאריך!

ומי קבע את התאריך של פורים???

המן! רק המן! ואנחנו לא מתווכחים איתו... אנחנו לגמרי לגמרי מכבדים את המן לקבוע את התאריך של פורים... אם תשים לב: הנס העיקרי של פורים בכלל לא קרה בחודש אדר... עיקר הניסים והפורקן של מגילת אסתר קרו בכלל בחג הפסח... המן הרכיב את מרדכי על הסוס ביו"ט ראשון של פסח... המן נתלה על העץ בט"ז בניסן... ואז בכ"ג בסיון נשלחו האגרות השניות שנהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם... בקיצור: הסיפור של פורים בכלל לא קשור בהכרח לחודש אדר... אז למה בכל זאת אנחנו חוגגים את פורים דווקא בחודש אדר???

נו... מה התשובה??? מה נעשה שפורים זה חג שהמן קובע אותו! וכשהמן חיפש תאריך מתי להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים... הרי הפיל פור הוא הגורל לפני המן ומה שיצא זה "שלושה עשר לחודש שנים עשר הוא חודש אדר" אז מי אנחנו שניגע בתאריך המקודש שהמן קבע...

מה הכוונה??? מה פשר האדיקות הגדולה לכ"ק המן???

התשובה היא: זה כל העניין של פורים! בפורים התגלה שכח הרע בכבודו ובעצמו מוביל לטוב! כלומר: בפורים התגלה שהמן ואחשוורוש בעצמם הם שחקנים ראשיים שבכל מעשיהם מובילים לגילוי יחודו יתברך! המן הוא אחד מהעבדים הכי נמרצים של הקב"ה... תראה לי מי מוכן להתאמץ לבנות עץ גבוה חמישים אמה בשביל לתלות את מי שדיבר סרה על מרדכי הצדיק??? מי מוכן לעבוד כ"כ קשה ובכזו מסירות כדי להודיע בשער בת רבים שהקל הנפרע לנו מצרינו הקל המושיע??? רק המן! רק המן! רק המן מוכן להשקיע כ"כ הרבה אנרגיות בפרסומי ניסא! תראה לי מי מוכן להיות כ"כ זריז ולהשקיע כ"כ הרבה כסף וממון בשביל להרוג את זרע עמלק כדי שהכסא של ה' יהיה שלם...??? כן... הקב"ה אמנם ציווה אותנו להרוג את עמלק... אבל עם ישראל מתעכבים... יש כל מיני סיבות למה זה נסחב... סיבות מוצדקות או לא מוצדקות... למי יש עכשיו אומץ וכח ללכת לאחשוורוש ולתקתק עניינים ולשלוח את הרצים רוכבי הרכש האחשתרנים בלי להתעכב רגע אחד כדי להשמיד להרוג ולאבד את כל זרע עמלק... תגידי לי: יש סיכוי שיהודי יעיז לצאת עם כזו יוזמה???

רק המן! רק המן יכול להיות העבד החרוץ ביותר של ה'... הוא עושה את כל העבודה השחורה במקומנו והוא עושה את זה הכי טוב והכי מהר... אז כמובן... הוא כותב שם באגרות משהו אחד... ואח"כ זה מתהפך! אבל תכל'ס בשורה תחתונה כל הנס של פורים נעשה דרך המן זרש, אחשוורוש ושתי... לא לחינם חייב איניש לבסומי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי... כי באמת בפורים מתגלה שהרע הכי גדול... חותר בסופו של דבר ליחוד ה'... וזה הגילוי העצום שמתגלה בפורים! ולכן בפורים המן מקבל את מלא הקרדיט! הוא קובע פה את התאריך! ולכן למרות שהנס הגדול קרה בפסח... סו"ס הנס שקרה אז בפסח זה כבר בגלל התפילות של מרדכי ואסתר... זה תאריך שמרדכי יזם אותו ובפורים עיקר העבודה זה התאריך של המן!



יש שלושה קדושות! קדושת שבת! קדושת מועד! וקדושת פורים! את השבת הקב"ה בעצמו מקדש... ולכן בשבת אנחנו מברכים ברוך אתה ה' מקדש השבת! לעומת זאת את החגים הקב"ה לא מקדש... אדרבה... הקב"ה קידש

אותנו ונתן לנו את הכח לקדש את הזמנים, ולכן בחגים אנחנו מברכים ברוך... מקדש ישראל והזמנים... אבל בפורים יש קדושה שלישית! בפורים מתגלה שגם כח הרע הוא יחוד ה' ולכן מי מקדש את פורים???

המן בכבודו ובעצמו!



מידי יום אנחנו אומרים בתפילת שמו"ע "אתה קדוש ושמן קדוש וקדושים בכל יום יהללך סלה..."

אני לא מבין: מה זה "שמן קדוש"? ? ? אני יודע ש"אתה יתברך קדוש"! אני יודע שעם ישראל הוא עם קדוש... לכן קדושים בכל יום יהללך סלה... אבל מה זה ושמן קדוש?? ? מה ההבדל בין "אתה קדוש ל--ושמן קדוש?? ?

העניין הוא ככה:

אתה קדוש- אנחנו מאמינים שה' יחיד בעולמו! אין עוד מלבדו! דא עקא... שאנחנו לא תמיד רואים את זה... לפעמים אתה רואה שיש רע בעולם... יש חילול ה' בעולם... יש צדיק ורע לו... אז איך אתה מסביר את זה?? ? הרי אם אתה יתברך קדוש... אז למה אנחנו לא רואים את זה?? ?

התשובה היא: שנכון! אתה קדוש... הקב"ה קדוש ואין עוד מלבדו... אבל שמו יתברך?? ? שמו יתברך עדיין לא התקדש בעולם! אתה יודע למה לא?? ? כי פעם פעם עם ישראל היו ברפידים... רפו ידיהם מן התורה והמצוות... ואז ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים... עמלק השפיל את היהודי... עמלק נלחם ביהודי... ואז הקב"ה כ"כ כעס על עמלק שהקב"ה עמד ונשבע שאין השם שלם עד שימחה זרעו של עמלק! ומאז שמו יתברך לא שלם...

אז אתה אמנם קדוש... אבל שמך?? ? כל זמן שעדיין יש עמלק בעולם... אז שמך עדיין לא מתקדש בעולם... העסק תקוע... נו... מה עושים שכן יתגדל ויתקדש שמו של מלך מלכי המלכים?? ? אתה יודע מה עושים?? ? וקדושים בכל יום יהללך סלה! המפתחות בידיים שלנו... אם אנחנו נקים יחד ונחליט שאנחנו! אנחנו מקדשים את ה' בעולם... אם אנחנו נבין שזה תלוי בנו... ואנחנו יכולים להשלים את שם ה' ואת כסא ה'... בהכרה הזו עצמה נצליח למחות את זרע עמלק... כך נזכה שהשם יהיה שלם והכסא שלם ואז ברוך אתה ה' המלך

הקדוש...

עד כאן משפטים קצת גבוהים...

כלפי מה הדברים אמורים???

כפי שסיכמנו תפקידו של עמלק זה להילחם ביהודי! עמלק לא נלחם ברבש"ע... עמלק לא טיפש כמו פרעה... פרעה הוא צאצא של חם... אבל עמלק הוא צאצא של אברהם ויצחק... הוא בן של אליפז הנביא, הוא יודע טוב מאוד שה' גדול מאוד... לכן עמלק לא מכחיש את ה'! אבל את מי הוא מכחיש??? את היהודי! עמלק לא מוכן לסבול שה' מעוניין בקשר... עמלק לא מסוגל לעכל שה' רוצה שנהיה שותפים שלו... עמלק מוכן לשמוע ש"מי כה" המגביה לשבת..." אבל המשפילי לראות בשמים ובארץ"???

שה' מתעניין בי ואיכפת לו מה אני חושב עליו והוא רוצה קשר איתי... והוא מייחס אלי את כל השפעת העולמות... את זה עמלק לא מסוגל לקבל...



בא נעשה משהו קצת נועז... בא ננסה להיכנס לראש של עמלק... ננסה להבין אותו...

אני אגלה לך סוד: מאוד קל להבין את עמלק... תאר לעצמך איל הון... שמנהל חברה בינלאומית... מדובר בבניין ענק, שלושים קומות... מאות פקידים ומזכירות... לחץ עבודה... בדיוק היום יש ספירת מלאי וצריך להגיש טפסים... בקיצור: בלגן... עומד לו אחד מעובדי הניקיון במקום ויודע שהיום הזה הוא יום לחוץ... היום צריך ללכת פה על גחלים... מה שנקרא "ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין..." ובדיוק היום! מופיע שם ילד קטן עם תחבושת... והוא מבקש להיכנס לבוס... השתגעת??? היום הבוס עצבני... יש פה לחץ... אנשים הכי חשובים לא יכולים לדבר איתו היום... אז אתה... מי אתה???

והילד נוקב בשמו... והמזכירה שואלת את הבוס... יענקלה רוצה להיכנס... אפשר???

הבוס קופץ ממקומו... יוצא החוצה... יענקי שלי... איפה אתה??? חיבוקים... נשיקות... דמעות... אל תשאל... מה יש?? אתמול משהו טרק את הדלת על

האצבע של יענקי... והוא היה בבית חולים כל הלילה... והיה חשש רציני לקטיעת אצבע... וב"ה בסוף העניינים הסתדרו וחבשו את האצבע... ובאמת הבוס היום היה מאוד עצבני... בטח עצבני! בכלל לא בגלל הראשון לחודש אלא בגלל האצבע הפיצפונת של בנו היחיד ש... אוי... רח"ל... שלא יקטעו לי את האצבע המתוקה שלו... ועכשיו שיענקי חוזר מבית החולים היישר למשרד של אבא... שכולם יחכו בתור... לא מעניין אותי שום דבר... לא ביקורים ולא מניות... אני רוצה לתת נשיקה ליענקי שב"ה חזר אלי בריא ושלם! תגיד לי: הפועל ניקון יכול להבין כזה דבר???

לא! זה מערכת יחסים אחרת לגמרי! זה בכלל לא שייך לסולם העדיפויות וללוח הזמנים שיש פה במשרד... זה מערכת יחסים של אבא ובן שמי שאין לו לא יבין לעולם...

זה הסיפור של עמלק! עמלק יודע שהקב"ה הוא בוס אדיר! יש מתחתיו צוותות אינסופיים של מלאכים ושרפים ואופני הקודש... השמש הם מהמשרתים היותר קטנים של ה' ואי אפשר להסתכל עליה בעיניים... אז אתה יענקלה... קצת כואב לך האצבע ואתה רוצה להיכנס לפנים מן הפרגוד ולדבר עם הרבש"ע... מי אתה בכלל???

ואבא מתגעגע ליענקי! ויענקי לא מופיע... ואתה יודע למה הוא מופיע???

כי הפועל ניקון שנקרא עמלק הסביר לו כמה שאבא עסוק וכמה שהוא לא מעניין את אבא... ועמלק מצליח... הוא מצליח לשכנע אותנו עד כמה אבא עסוק... עד כמה הכסא של אבא שבשמים משרדי... ועד כמה שאף אחד לא יכול לתפוס אותו... וככה הוא הצליח באכזריות אין קץ לנתק קשר בין אבא שבשמים לבניו! יש כ"כ הרבה יהודים שהסיבה היחידה שהם רחוקים מה'... זה רק בגלל שהם לא קולטים עד כמה הם חשובים לו יתברך... מה עשה הקב"ה???

קם בחמתו... שבר את כסא המשרדים... פיטר את כל הפקידים ואת כל המזכירות והכריז בקנאות: עד שיענקלה שלי לא פה! אם יענקלה שלי התרחק ממני בגלל הציוד המשרדי המלחיץ שיש פה... אז אני קם ונשבע ש"אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק..." עד שהבן שלי לא יבין שהוא הכי יקר לי בעולם...

אבא שבשמים! זה בסדר... הבנו את המסר! אנחנו מבינים את החשיבות שלנו... אנחנו מבינים שאנחנו "קדושים בכל יום יהללך סלה!" ואם ככה... אנא ממך - אתה קדוש... אבל לא רק! גם ששמך יהיה קדוש... תקדש את שמך בעולם... יהא שמיה רבה מברך לעלם ולעולמי עלמיה... תשב על הכסא ושיהיה שמך שלם... אנחנו מבטיחים שגם אם תגלה ותראה מלכותך עלינו מהרה אנחנו לא נטעה לחשוב שאתה רחוק מאיתנו... אנא ה'...
אני מבטיח לך שאני תמיד אזכור שאני היענק'לה בנך היחיד לנצח נצחים...



הזדרזו! אנחנו לקראת סיום ימי המשתה של שמונים ומאת יום...

מאמר זה נכתב לפני כשלוש שנים... הייתה זו שנה מעוברת כמו השנה הזו. וגם אז יצאה חוברת מיוחדת לכבוד פורים ושם החוברת היה לא פחות ולא יותר: "שמונים ומאת יום..."

היות והמסר של מאמר זה רלוונטי גם לשנה מעוברת זו, העתקתי את המאמר כלשונו...

מה פשרו של הכותרת "שמונים ומאת יום"???

כן... אנחנו יודעים שזה אחד הפסוקים הראשונים של מגילת אסתר... ואנחנו גם יודעים שאחשוורוש בשנת שלוש למלכו עשה משתה ממושך לכל שריו ועבדיו... והמשתה הזה ארך שמונים ומאת יום... **אבל מכאן ועד לקרוא לשם החוברת שמונים ומאת יום?** מה ראיתי על ככה ומה בא אלי? נו... בא נראה אותך מנחש...???



ובכן: בינינו... משתה של מאה שמונים יום **זה המון! המון! המון זמן!** תחשוב מה שזה חגיגה אחת ארוכה שמתמשכת ששה חודשים... תנסה לדמיון את זה... אצלנו... אצל היהודים החג הכי ארוך זה סוכות שהוא שמונה ימים וזה מעל ומעבר... אז תחשוב מה שזה משתה כ"כ ארוך??? עוד יום ועוד יום ועוד יום... וזה לא נגמר... **אז זהו! שהמספר הזה של מאה שמונים ומאת יום.**

מזכיר לי משהו "קצת" דומה...

בשנת שלוש- כל שלוש שנים מגיעה שנה מעוברת... ואז יש לנו זמן חורף ארוך ארוך ארוך... תנסה רגע לחשבן כמה ימים זה זמן חורף??? **שמונים ומאת יום בדיוק!**

כנגד סעודתו של אותו רשע! כן... רבש"ע... אחשוורוש בשנת שלוש- עשה משתה וחגיגות במשך מאה שמונים יום... ואילו אנחנו... כל שנה שלישית- אנחנו נותנים לך במתנה שמונים ומאת יום של עסק תורה בעמל ויגיעה! שמונים ומאת יום של שגרת עבודת ה'! אצלנו אין הרבה חגיגות... אנחנו לא

אחשוורוש... אצל אחשוורוש החיים מתחילים ונגמרים כאן... אז הוא חייב לנצל... הוא חייב לנשוש מלא ריאותיו את הנאת הרגע... הוא חייב להראות את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו... אחרת מה יש לו בחיים... חטוף ואכול חטוף ושתה... אבל אנחנו יהודים... אנחנו חותרים לנצח... אז באותם שמונים ומאת יום שאחשוורוש חוגג... הרי אנחנו באותם ימים יושבים ולומדים... וצוברים עוד זכויות... ועוד נחת רוח לה'...



אבל סו"ס גם אנחנו בני אדם... וגם לנו יש רגעים קשים... סוף סוף שגרה כזו ארוכה... עוד יום ועוד יום... עוד חודש ועוד חודש... שמונים ומאת יום לשבת בבית המדרש בשגרת עסק התורה זה לא קל... יש רגעים שגם לי מתחשק קצת לגנון... קצת מעניין... קצת לשזוף את העיניים בחור כרפס ותכלת... קצת אקשן... קצת מצב... בפרט לאחר כזו שגרה ארוכה... מתחשק לי קצת ליהנות מהחיים...

אתה צודק! אני מאוד מבין אותך... אתה כעת נכשל בקנאה באחשוורוש... נכון...

אני שמונים ומאת יום ספון לי בבית המדרש...

ואילו הוא בשמונים ומאת יום האלו חוגג לו... משתה... בלגן... צחוקים... אוכל טוב...

טוב... אחשוורוש באמת ראה את המצוקה שלנו... הוא פתאום קלט במבט לאחור... שאני- אחשוורוש חגגתי שמונים ומאת יום... ואילו הם?? הם ישבו ולמדו מאה שמונים יום... אם ככה... החליט אחשוורוש: מגיע להם פיצוי... מגיע להם טיפ טיפה ליהנות כמוני... אמנם משתה רק שבעת ימים... אבל זה גם שווה משהו... וסו"ס גם אנחנו קבלנו הזמנה... בואו... בואו לחגוג... בואו לטעום טיפ טיפה מהממממב והצחוקים שהיו פה שמונים ומאת יום... בואו להצצה של שבוע ימים ותראו איך אנחנו נהננו פה מהחיים במשך 180 יום...

והגענו... ואוה אוה אוה... שבוע ימים הסתובבנו בפה פעור! איזה חיים טובים... איזה צ'קאב... איזה משקאות... איזה אטרקציות... אאאין כאלה דברים... חבבבב על הזמן... שבוע ימים הסתובבנו כמו בתוך חלום... איזה רמת

חיים... איזה איכות חיים...

ואל תשכח: אנחנו פה מסתובבים בסה"כ שבוע ימים! ואלו הם... אחשוורוש וכל החמולה שלו... הם נמצאים בחלום הקסום הזה כבר שמונים ומאת יום... אוה אוה... הלוואי עלי... ואז! ביום האחרון של המשתה האחרון... הסוף של הסוף של כל הסוף... אי שם בצהרים... לקראת נעילת המשתה הממושך כ"כ... פתאום פשלה אחת קטנה---- **ובבת אחת ההההכל מתפוצץ לאחשוורוש בתוך הפרצוף!**

כל החלומות הקסומים... וכל הממצב... וכל האוכל... והבר... והחיים הטובים... הכל הסתיים באסון אחד גדול... שהפך את אחשוורוש לאלמן מסכן... שלא מפסיק לבכות ולאכול את הלב על זה שהוא הרג את אשתו. ולא יודע איפה לשים את עצמו... ומתחרט על הרגע שהוא בכלל התחיל עם המשתה הזה שהחריב לו את הבבית... **החלום הקסום** של מאה שמונים ושבע יום... הסתיים בשניה האחרונה **בחלום בעתה!**



שיהיה לך ברור: אם אחשוורוש היה יודע מראש שזה יהיה הסוף של המשתה... כלומר: בא נגיד את זה ככה: לו יצוייר שהיו מעמידים לפני אחשוורוש שתי אופציות:

אופציה אחת: תחגוג שמונים ומאת יום... ותעשה כיף חיים... על הכיפאק... אבל בסוף האירוע אשתך תמות ויתפרק לך כל הבית... זה אופציה אחרת! או! אופציה שניה... במקום לחגוג 180 יום... תתחיל זמן חורף מעובר עם כל הבחורי ישיבות... ותשב שם בשיבה בשגרה ארוכה ושוחקת עד סוף הזמן... עד סוף שמונים ומאת יום... **מה נראה לך שאחשוורוש היה בוחר???**

ללא ספק! אלף פעמים הוא היה מעדיף את הזמן חורף הכי אפרורי ועייף ושוחק עם ארוחת צהרים חדגונית של הישיבה... ורק לא את התענוג הזה של 180 יום של צחחחחחוקים שנגמר בכזה אסון אישי...

נו... בחור יקר: אז אתה עדיין מקנא באחשוורוש??? יתכן שאתה מקנא בו... אבל שיהיה לך ברור: הוא! הוא מקנא בך! הוא מצידו היה מחליף איתך!



כן... אתה... שנמצא כעת בחודש אדר ב' לקראת סוף שמונים ומאת יום של זמן חורף מעובר... ואתה כבר מרגיש עייף... ואתה מידי פעם פוזל החוצה... לחיים הטובים... ונראה לך שבחוף יותר כיף... ויותר נחמד... כן... אתה צודק... על פניו זה באמת נראה יותר נחמד... **כל השאלה היא: מה קורה בסוף ??? מה קורה במבחן התוצאה ???**

אין פה ויכוח! אתה שומע ???

אין פה ויכוח! ואת זה אני רוצה להסביר לך:

תבין: על פניו זה נראה כאילו יש פה שתי שיטות... יש את השיטה של הצדיקים והחרדים לדבר ה'... שהם סוברים שהכי טוב וכיף ונחמד זה לשבת וללמוד וללמוד וללמוד... ויש לך את השיטה של החילונים ואחשוורוש וחבריו שהשיטה שלהם היא ליהנות מהחיים... כאילו יש פה שתי שיטות!

לא אדוני! זה טעות! אין פה שתי שיטות!

כולנו מסכימים שהרגע של הבילוי הוא נחמד... אנחנו לא מרמים את עצמנו... לשבת ולחגוג עם אחשוורוש עם כל הצחוקים והמשקאות... למה לא... ברור שזה הרבה יותר קל ויותר נחמד מלשבת ולהתייגע מול הגמ'... על זה אין ויכוח! אנחנו מודים בפה מלא שכעת לאחשוורוש יש חיים קלים יותר מאיתנו... **אבל! הלאה... מה קורה הלאה ???** מה קורה ביום שאחרי ??? ביום שאחרי מתהפכת הקערה על פיה ואחשוורוש מודה לנו בפה מלא שהוא היה מיליון פעם מוותר על כל הכיף חיים שהוא עשה אם הוא היה יודע לאן זה מוביל... אז ויכוח אין פה! כולם מודים אחד לשני! כל ההחלטה שצריך לקבל... זה האם אני בוחר להסתכל קדימה או לחיות את הרגע...



את הנקודה הזו צריך לחדד: ישנה מין רמאות עצמית כזו... שאנחנו כאילו מזלזלים בחיים הטובים... כאילו שאין כיף חיים ואין בילויים ואין הנאות... לא... הכל שטויות... והדבר היחיד שכיף זה רק לשבת וללמוד ורק להתפלל... **וזה שקר עצמי!** אמנם ישנם אנשים מרוממים שככה חיים (וגם לנו עצמנו ישנם תקופות מרוממות כאלו... או שעות כאלו... אבל אי אפשר לבנות על השעות האלו... בדרך כלל זה לא ככה... וזה לא אמור להיות ככה... סו"ס אנחנו פה בעבודת ה'... היום אנחנו עובדים ועובדים קשה... היום לעשותן ומחר לקבל

שכרם).

לא! אין צורך לרמאות את עצמנו!**מותר להגיד את האמת ולעמוד מולה:**

כן... לי כעת קשה! הרבה פעמים קשה לי לקום... קשה לי ללמוד... נדרש ממני להתאמץ והרבה פעמים יש לי כל מיני סיפוקים שאני לא נותן לעצמי וזה מלחמה וזה ניסיון... ואותו חבר מופקר שאין יראת ה' לנגד עיניו והוא מרשה לעצמו לחגוג... כעת לו יותר טוב ממני! יותר כיף לו! בפירושו! **אבל הלאה... מה הלאה... מה קורה ביום שאחרי?? ויש יום שאחרי! ובטוח שיש! שם הקריירה**

שלי! על זה אני משקיע! לשם אני חותר!

רוצה מדגם חי ומוחשי של היום שאחרי?? בבקשה... פורים! אין לך יום שממחיש את זה יותר מפורים... כשמתקרב פורים פתאום צצים כל מיני פרצופים שכל השנה לא כ"כ ראינו אותם... ופתאום הם נהיים דומיננטיים... הם מגלים ידע ויעילות בכל מיני תחומים שהבחור בן עליה הוא לא מבין גדול בהם... הם יודעים איך לעבוד עם הרמקול של הסיירת... והם יודעים להעביר שירים בנגן... והם גם יודעים איזה שירים... הם יודעים לכתוב במחשב ולסדר רשימות... בקיצור: הם מבינים! ודווקא הבחור הבן עליה שכל השנה רואים אותו בבית המדרש... פתאום בימים אלו הוא נדחק לפינה... הוא יושב לו מבוש... ודווקא הוא מרגיש כזה שלעפער... והוא בדרך כלל גם לא מצליח לגייס מספיק תרומות לת"ת... הוא גם לא כ"כ יודע להצחיק... בקיצור: הוא נמצא בפינה... וכעת! כעת אני אמור לעודד אותו... לא... אל תקח ללב שאתה בפינה... אל תרגיש דפוק...

תסלח לי! אני מאוד מתקשה לרחם עליך! אתה יודע למה???

כי אני... עם הניסיון הרב שצברתי בתור בחור אלטער... חכה עד יום שאחרי! יום שאחרי פורים! לא יומיים! רק יום אחד! יום אחרי פורים... אתה מתעורר כארי ונכנס לבית המדרש ומתחיל סוגיה חדשה בייתר שאת... ואיפה הם?? איפה כל המבינים האלו מהסיירת... אלה שיודעים לארגן חסויות מגל פז או מנעלי מולטי?? איפה הם?? נעלמו מהאופק... מוכרזים כנעדרים! אני הרי כבר יודע שזה מה שקורה ביום שאחרי... אז לרחם עליך...?? על יום אחד

שאתה מרגיש קצת בצד...??? מה אתה עושה עסק??? תסתכל יום אחד
קדימה... תחפש אותם...?? איפה הם...???



אז זהו! אני רוצה לגלות לך שפורים זה מדגם מאוד מאוד קטן... כי כמו
שפורים זה יום אחד ויש את היום שאחרי פורים... אז אני רוצה לגלות לך שיש
את השנה הזו... ואת התקופה הזו... ויש יום שאחרי! יש את היום שאחרי
הישיבה... כן... לא תאמין... יש יום שאחרי הישיבה שזה לא עוד הרבה זמן...
אתה מאמין שיש כזה דבר?? אני לא מצפה ממך שתבין את זה... כי אני בגיל
שלך לא הבנתי את זה... אז מה אעשה שיש כזה דבר! ובהמשך החיים פתאום
כל ההסתכלות משתנה ב...

שמונים ומאת מעלות!

מי שמשיקע בישיבה פוגש את זה ביום שאחרי... ואז כל אלו שצחקו עליו
מבינים שהוא עשה מה שצריך לעשות... ומברכים את הילדים שלהם שיהיו
כמוהו...

אני מדבר על מציאות! לא תאוריות! אני לא מדבר על משהו כזה שלעתיד
לבא... אני מדבר על עוד כמה שנים שאתה תקים את ביתך... ותברך ותודה לה'
על כל יום נוסף שישבת ולמדת ולא נגררת אחרי החברה... והם! החברה'
מהעבר... אלה שלא שיתפו אותך בצחוקים... החיים מאוד מהר עושים אותם
רציניים והם פתאום מסתכלים על הכל אחרת... אם אתה לא מאמין לי! תגזור
את המשפט הזה ותשמור אותו בצד... תשמור אותו ליום פקודה... ותגיד לי אם
לא צדקתי...

אז זהו! שאין ויכוח! ללא ספק הבחור הזורם שמבלה ונהנה מהחיים... אולי
היה לו זמן חורף יותר קל... אולי! השאלה היא מה קורה בסוף השמונים ומאת
יום???

מה קורה איתו ביום האחרון של הזמן??? איך הוא מרגיש ואיך אתה???
הוא מרגיש כמו חלזון ללא בית... ואתה מתייצב עם מסכת ביד...

ואם כבר דברנו על שמונים ומאת יום... אני אגלה לך סוד כמוס: לוילנא גאון
זיע"א יש ביאור למגילת אסתר ע"ד הסוד... והוא מבאר שהמשתה של שמונים

ומאת יום... זה לאחר שהצדיק נאסף אל עמיו ואז הוא עולה למתיבתא דרקינא ומקבלים אותו כל הנשמות... ואז עושים לו בגן עדן משתה ובמשך שמונים ומאת יום הוא דורש... ויש לו מה לדרוש! כי מי שלמד מאה שמונים יום יכול לדרוש מאה שמונים יום.. (עיין שם איך שהוא דורש את כל פ"א של מגילת אסתר הפלא ופלא).

נתחזק בייתר שאת ובייתר עוז באותם ימים של סוף זמן חורף מעובר... למרות הקושי... ולמרות העייפות הטבעית והלאות... ולמרות כל הפטפטת והנייעס... נזכה לסיים את המאה שמונים יום האלו בבשורה ש"בניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל", אמן.



מאמר זה מיועד עבור מי שלא תמיד 'נרדם' בלילה...

כן... קורא יקר... לא רק לך יש כאלו לילות לבנים... גם למלכו של עולם... כן... יש לילות מיוחדים כאלו שנוודדת שנת המלך... נודדת שנת מלכו של עולם... ויחד איתו "נוודדים עליונים נודדים תחתונים..."

מאוד מסקרן אותי: מתי זה?? באיזה לילות זה קורה??? הייתי מוכן לשלם הרבה כסף לאיזה מישהו שם משמים... שינדב לי את המידע מתי זה הלילה הזה שנודדת שנת המלך... שאני אדע לנצל את הלילה הזה... בלילה שכזה עדיף להישאר ער... זה לילה של התגברות רחמים... **אז מתי?? מתי זה קורה הלילה הזה???**

אז זהו! תתפלא לשמוע... שממש במקרה... הלילות האלו שנוודדת שנת מלכו של עולם... זה בדיוק אותם לילות שנדמה לי שרק אני לא נרדם... אותם לילות שאני מרגיש לבד לבד... כולם מסודרים בחיים... כולם ישנים שינת ישרים... כולם ממשיכים הלאה... ו... ו... ואני?? רק אני היחיד שלא מצליח להירדם! רק אני נשארתי מאחור! נשארתי לבד! אף אחד לא לידי... אף אחד לא נמצא לידי ברגעים הקשים... אני בודד... אז זהו זה! שממש "במקרה" **אנחנו מדברים על אותו לילה!** כי ממש במקרה... בדיוק באותו לילה יש עוד מישהו שלא מצליח להירדם יחד איתי... קוראים לו "מלכו של עולם..." והוא יחד איתי... פה... מחכה לשמוע אותי... וכולו כעת בשבילי...



כתוב בנביא: 'ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נווהו...' כתוב פה שלוש פעמים שאגה... ומסבירה הגמ' בברכות (ג.) שזה כנגד שלוש משמרות שיש בלילה... שבהם אנחנו ישנים! אבל הקב"ה?? הוא כביכול ער... אנחנו ממשיכים את החיים הלאה... אבל הקב"ה לא! הוא בשעות הלילה שואג ובוכה... הקב"ה בוכה אז על גלות השכינה... והוא בוכה ככה כל לילה... כל לילה מחדש הקב"ה יושב ובוכה על גלות השכינה...

למה כל לילה??? מה יש לבכות כל לילה?? אם הקב"ה בכה אתמול אז

למה הוא חוזר ובוכה היום ???

תרשה לי לומר הסבר רגשי... מהמקום הילדותי שלי...

אתה יודע למה הקב"ה בוכה כל לילה ???

כי המשנה בסנהדרין אומרת: שכשיהודי שרוי בצער שכינה מה אומרת ??? קלני מראשי קלני מזרועי... במשך היום השכינה אומרת את זה לעצמה... והיא כל היום אומרת את זה... כככל היום... תחשוב כמה פעמים ביום השכינה אומרת לעצמה: קלני מראשי ??? כמה פעמים ביום יוצא לשכינה לעמוד מול צער של יהודי... כמה ??? אינספור פעמים! ובמשך היום מצטבר לשכינה ערימות ערימות של קלני מראשי... הרים שלמים של צער ועגמת נפש שיש ליהודים מידי יום ביומו... מצטבר אצל השכינה שקים ע"ג שקים של אנחות של יהודים... שקים של קשיים... ו... ודי! כמה אפשר... כמה אפשר להתמודד לבד... עם כל הצרות של כלל ישראל... **ואז! סוף סוף הגיע הלילה...** ו... ו... ובחצות לילה יש משהו כזה שהקב"ה כביכול נכנס לגן עדן ומתייחד עם השכינה... (לא יודע מה זה... מה שברור הוא שיש בחינה מסוימת של קירבה מיוחדת בין השכינה שבמשך כל נמצאת בגלות... אבל בחצות לילה יש איזשהו מפגש וקירבה יתירה למרות הגלות) ואז השכינה הקדושה מגישה כביכול לפני הקב"ה את ככככל הצרות שהיו לכלל ישראל באותו יום... השכינה שעד עכשיו רק אמרה לעצמה קלני מראשי קלני מזרועי... עכשיו היא כבר מספרת את זה לאבא שבשמים... השכינה בוכה ואומרת: אבא! אתה יודע כמה קשיים יש ליענקי בישיבה ??? אתה יודע כמה עגמת נפש יש לר' משה מהכאבים הכרוניים שלו בגב תחתון ??? אבא שבשמים: אתה יודע כמה התרוצצויות התרוצץ היום האברך ר' שלמה בין הגמחי"ם ולא מצא שום הלוואה ??? והקב"ה בוכה יחד עם השכינה... ובוכה איתה... ובוכה... והשכינה ממשיכה: אבא שבשמים... דודי שלנו... כמה הוא מסכן... הוא כ"כ מחפש את עצמו וכ"כ לא מוצא... נכון... הוא עושה המון עבירות אבל אתה הרי יודע כמה רע לו... כמה הוא חלול מבפנים... ואבא שבשמים יושב ובוכה על דודי שלו... כמה רע לו... כמה הוא מסכן... מה הפלא שהקב"ה בוכה כל לילה מחדש... איך לא... כל לילה והקשיים שלו... כל יום והצטברות הקשיים שלו... אתמול היו קשיים... אז אתמול הקב"ה בכה... והיום שוב היו צרות וקשיים... אז שוב הקב"ה בוכה... אבינו שבשמים שותף מלא בקשיים שלנו

מידי יום ביומו...



אני לא אשכח את זה! כשהייתי ילד והייתי מתנהג לא יפה... אז אבא כעס... אמא כעסה... הייתי מקבל עונש... ו... ו... ולא היה לי נחמד... כעסו עלי... נזפו בי... טוב... זהו! הגיע לילה... הולכים לישון... **ואז!** בבית נהיה שקט... כל הילדים ישנים... ו... ואבא ואמא בטוחים שכולם ישנים - זה כולל גם אותי... אבל אני?? ? אני לא ישן... אני כעת שוכב במיטה ונהנה להקשיב את השיחות בין אבא ואמא... ו... ואז אמא אומרת לאבא: כן... נכון ששמוליק לא מתנהג יפה... אבל הוא בסה"כ מסכן... הוא הפראקטיבי... וגם נורא רגיש... והיום הוא סיפר שילד אחד נורא העליב אותו... והרבה הוציא אותו מהכיתה לשעה וחצי... נו... מה אפשר לצפות ממנו כבר?? ? שהוא יחזור הבייתה והוא לא יהיה מתוסכל?? ? ואבא עונה: נכון... עוברת עליו תקופה לא פשוטה... הוא מרגיש שלא מספיק מעריכים אותו... אז הוא גובה את הצומי בצורה שלילית... ואני שוכב לי במיטה ו... ו... ומהנהן בראש... דמעות בעיניים שלי... כן אבא ואמא... כל מילה נכונה... באמת קשה לי... אני באמת לא סתם עשיתי בלגן היום... בסה"כ הייתי צריך צומי...

ואני מוכרח לציין: שבניגוד לתפיסה (שאולי מקובל לחשוב היום... עכ"פ מתאים ככה לחשוב...) ההקשבה הזו לא בלבלה אותי! זה לא גרם לי לסתירה חינוכית! שכאילו מצד אחד צועקים עלי שאני לא בסדר... ואח"כ בלילה פתאום מבינים אותי ומצדיקים אותי ומהפכים בזכותי... **לא!** הסתירה הזו לא בלבלה אותי! משום מה בראש הילדותי שלי הסתירה הזו דווקא השתלבה לי ממש כמו פזל... הבנתי עמוק בתוך הלב שכשאני מתנהג לא יפה מגיע לי שיצעקו עלי... מגיע לי מכות ואני לא בסדר... אבל זה לא סתירה שאבא ואמא אוהבים אותי... ובלילה הם ישבו ויגידו שאני מסכן ואני בסה"כ ילד טוב... זה לא גרם לי למחרת פתאום להרגיש שלום עלייך נפשי כי מצדיקים אותי...

ולמה זה לא בלבל אותי?? ? כי בינינו זה **באמת** לא סתירה! כי מצד אחד אני באמת לא הייתי בסדר... והייתי יכול להתגבר על עצמי ולא להרביץ... ולא להפיל ולא לשבור... ומצד שני: הרי גם מאוד קשה לי... כי הייתי מאוד עצבני... ואין דבר יותר מושלם מזה שמצד אחד אני יודע שאני לא בסדר ולכן מגיע לי

"משכנתא..." ומצד שני: לדעת שלמרות הכל אבא ואמא מבינים אותי... ויודעים את הקושי שלי... ואוהבים אותי ומחפשים להצדיק אותי...



זה בדיוק מה שקורה איתנו כל לילה! אבל כנכל לילה!

"עוררו נא כי בכל לילה נשמתכם עולה למעלה לתת דין וחשבון מפעלה ליוצר ערב ובוקר..." כל לילה הנשמה שלנו עולה למרום וצריכה למסור דין וחשבון על כל העבירות שעשינו... על כל המחדלים שלנו ו... נו נו נו... אנחנו מקבלים אזהרה... הההללו: יש דין ויש דיין! והפנקס פתוח והיד רושמת וכל מעשיך בספר נכתבים...

אבל! במקביל! ללא כל סתירה!

באותה שעה ממש יושב הקב"ה ומתייחד עם השכינה הקדושה ובוכה יחד איתה על הקשיים שלי... על כל המצוקות שלי שגורמות לי ככה להתנהג... הקב"ה גם יודע למה אני לא בסדר... מה מפריע לי... איזה תכונות קשות יש לי... הקב"ה יודע "על מה זה יושב..." מה גורם לי להתנהג כך וכך... ועל זה הוא בוכה! יחד עם השכינה הקדושה... **וזה לא סתירה!**

זה שבאותה שעה הנשמה מקבלת נו נו נו... אוי ואבוי... גהינום פעורה... זה לא סתירה שבאותו רגע הקב"ה יושב ובוכה על הקושי שלי... והוא מחפש עלי כל סגוריה אפשרית... הקב"ה לא מוכן לוותר! הוא תובע שינוי! תיכף ומיד! אבל הוא אבא שמרחם וכואב ומבין ללבי!



בלילה ההוא נדדה שנת המלך!

באותו לילה שני דברים קרו!

מצד אחד גזירת כליה הייתה חתומה בטיט בשמים!

ומצד שני: נדדה שנת מלכו של עולם... אבא שבשמים יושב ובוכה יחד עם בניו...

זה סתירה??? לא! זה סתירה רק למי שבוחר לראות רק צד אחד! יש את האלו שתופסים רק את הגישה לראות את התובענות שהקב"ה דורש... תובע...

מעניש... ועד הסוף... ויש את האנשים שתופסים רק את הגישה לראות את האהבה והחמלה והרחמים שאבא שבשמים רואה את בניו.

ותכל'ס, שניהם תמונות לא מושלמות! אבא שבשמים תובע ורוצה ממני שאעשה מה שצריך... נקודה! ובד בבד הוא אוהב אותי ומרחם עלי ומבין אותי... ו... ולכן הוא לא יוותר... הוא רוצה ממני שינוי...

פורים זה היום שבו הופיעו הרחמים הכי גדולים מאבינו שבשמים... **אבל זה היה מותנה בשינוי! בתשובה!** הקב"ה תבע שינוי... וכשעשינו את השינוי... אז התגלה לנגד עינינו פרץ של אהבה... שטפון של חמלה...



בראש שלנו תיקון חצות זה נחלתם הבלעדית של המקובלים והעוסקים בתורת הנסתר... אז זהו שלא בהכרח! המושג הזה שבלילה יש שעות של עת רצון... זה גמ' מפורשת בתחילת ברכות וסעיפים מפורשים בשו"ע סי' א'... אז מי שיש לו עסק בתורת הנסתר הוא יודע עד היכן הדברים מגיעים ו... והוא עושה תיקונים! תיקון חצות... אבל אדם כמוני וכמוך... אנחנו לא צריכים לדעת הרבה... **דבר אחד אנחנו צריכים לדעת!**

שהקב"ה יושב ומצטער בצערנו! כואב את כאבנו! ולכן! בשעות מסוימות בלילה יש עת רצון מיוחד להתפלל על הקשיים שלנו... בעיקר ברוחניות וגם בגשמיות... ולמה??? כי בדיוק באותה שעה הקב"ה בוכה בדיוק על אותו נושא... **אתה נכנס לדלת פתוחה...** בדיוק עכשיו הקב"ה בוכה על הקשיים שלך... אז גם אתה בוכה על זה... בא... בא תכנס... בא נשמע מה יש לך להוסיף...

מותר! מותר גם לבחור ישיבה שאין לו עסק בנסתרות... מותר לכולנו לדעת לכה"פ שבשעות הלילה אבא שבשמים יושב וחושב עלינו... או שבוכה עלינו... או שבוכה איתנו... או... או ששמח איתנו... זה כבר אנחנו נחליט...

תשמע לי! קשה לך...??? משהו מפריע לך??? לך ללוח שנה הקרוב... תסתכל מתי חצות לילה??? עשרה לשתים עשרה... שתים עשרה וחמש... תיעלם לכמה דקות... כנס לחדר שיעורים... תגיד כמה מילים לקב"ה... תספר לו מה כואב לך.. (בינינו... חצות לילה לא מתאים לך... אז לא נורא... גם אחרי צהרים טוב... אבל לפחות תבין שיש לך עסק מול אבא שבשמים שכואב איתך... מה זה כבר משנה מתי...) **אבל תרשה לי**

להוסיף עוד משהו! לפני שאתה מתחיל לדבר עם הקב"ה... אני מציע לך לעשות הקדמה: תגיד ככה: אבא שבשמים... אני יודע שאתה חושב אלי! ואכפת לך ממני! ואתה אוהב אותי! וגם חשוב לך שאני אדע שאכפת לך ממני... ו... ואז תתחיל לדבר.. (אגב: אל תהיה לי תוכי... רק זה חסר לי... תפנים את הרעיון שבמשפט הזה... ותפנים אותו עמוק עמוק... ותגיד אותו לרבש"ע... תאמין לי שהרבה פעמים קורה לי שאני מנסה להגיד כזה משפט... ו... ואני לא מסוגל... קשה לי לעכל את זה... אני מרגיש שזה לא מגיע מבפנים... מה?? לקב"ה אכפת ממני?? כן... בוודאי שאכפת לו ממני... הרי ככה כתוב בכל הספרים שנמצאים בעמודון... אבל בינינו: מה?? באמת?? באמת אני כ"כ יקר לקב"ה?? זה לא קל! זה לא פשוט לחיות את זה! צריך לפתח את התחושה הזו... היא לא מובנת מאליה... לגוי אין שום אפשרות להעלות על קצה דעתו כזו אפשרות... אצל גוי זה נוגד כל היגיון... אבל אצל יהודי לשם שינוי... אצלו יש אפשרות כזו! הוא מסוגל להבין כזה דבר! אבל גם אצל יהודי... זה לא אוטומטי... זה תחושה שדורשת הרבה השקעה והשקאה... ואכמ"ל...).



לפני כמה שבועות, בשבת פרשת תצווה, קראנו בהפטרה את הפסוק ביחזקאל: "אתה בן אדם, הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעוונותיהם..." בקיצור: תתביישו לכם! מה יש??

אומר רש"י: ויכלמו מעוונותיהם **בהראותי למו חסדי שאיני מואסם בעוונם...** זאת אומרת כך: כשעם ישראל הלכו בגלות הם היו בטוחים שהקב"ה נטש אותם ועזב אותם ולכן הם עשו עבירות והתחתנו עם נשים נכריות וכו' וכו'... בא יחזקאל ומוכיח אותם: תתביישו לכם! על מה?? על זה שעשיתם עבירות?? **לא! לא העבירות!** לא זו הנקודה! אלא מאי?? תתביישו לכם שחשבתם שאבא שבשמים נטש אותכם... אומר הקב"ה ליחזקאל: תגיש לעם ישראל את התכנית האדריכלית המפורטת של בית המקדש השלישי... ותגיד להם: הנה! הקב"ה כל הזמן חושב עליכם... הקב"ה כבר מכין לכם את בית המקדש השלישי... תתביישו לכם שחשבתם שהוא ניתק אתכם קשר... מזה תתביישו! שים לב: לפני שנחרב בית המקדש... ירמיהו הנביא כל הזמן מוכיח את ישראל ואומר להם שיתביישו להם... על מה?? על העבירות שאתם עושים...

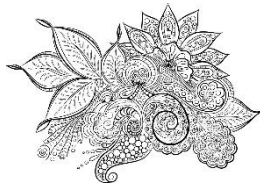
אבל כאן?? אחרי שעם ישראל כבר הלכו בגלות...

כעת! כעת הבושה והחרפה הגדולה זה איך אתם מעיזים לחשוב שאבא שבשמים זנח אתכם??? איך אתם מעלים על דעתכם שאבא שבשמים לא יושב כל היום וחושב מחשבות טובות עליכם???

בא ניקח את הבושה והחרפה הזו לעצמנו! ניקח אותנו כמשימה בעבודת

ה'!

נתחיל להפנים עד כמה אבא שבשמים אוהב אותנו... עד כמה אכפת לו מאיתנו... נפנים שאבינו שבשמים בוכה עלינו מידי לילה... והוא לא ינוח ולא ישקוט עד שיתגלה אלינו במאור פנים... ויתן תקווה טובה לדורשיו ופתחון פה למייחלים לו... ועד אז! יש לנו את פורים! שמזכיר לנו ללא הרף! להודיע! להודיע שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך...



מה בין משלוח מנות למתנות לאביונים???

לא הכל מתחיל ונגמר בכסף!

בתורה יש דין מאוד מיוחד ומעניין בשחרור של עבד עברי... כשהאדון משחרר את העבד עברי מוטלת עליו מצות עשה: **הענק תעניק לו מצאנך מגרנך ומיקבך!"** זאת אומרת: האדון צריך לתת לעבד יינות ושמינים ותבואה בשווי של שלושים סלעים! **לא כסף! שים לב: יש דגש מיוחד בתורה שדווקא לא כסף!** דווקא מוצרים בשווי של כסף... תתאר לעצמך... הבית שלי הוא באופקים... ואני עכשיו חלילה עבד עברי ברמת הגולן... וסוף סוף הגיע יום השחרור... סוף סוף אני יכול לחזור לבית שלי האהוב... אני מחכה בכליון עיניים לגט שחרור... ו... ואז אני עולה על האוטובוס הראשון ונוסע הבייתה... שלום שלום... **אבל לא! יש מצוה על האדון לתת לי: משוי ג' חמורים טעונים יינות... שמינים... סלתות... תבואה... ותחשוב שאת כל זה אני צריך עכשיו לסחוב ולהיטלטל ולשנע את זה עד... עד ירוחם... אוה... איזה כאב ראש... בינינו... אם אתה היית העבד... מה היית אומר לאדון?? תודה תודה... אבל עזוב... זה מסורבל מידי בשבילי... זה רק מסבך אותי... אתה יודע מה?? בא נעשה ככה... תעשה חשבון זריז כמה שווה כל היינות האלו וכל השמינים... מה החשבונית של זה?? כמה זה יצא... 5000 שקל???**

תעשה לי טובה... תרחם עלי... ותתן לי צ'ק של חמשת אלפים שקל... אני מסכים אפילו בחמש תשלומים... תאמין לי שזה יהיה לי הרבה יותר נחמד מאשר להיסחב עכשיו עם משוי שלושה חמורים ועם בקבוקים שבירים של יינות ושמינים... אה... לא צודק? אתה לא מסכים איתי???

אבל לא! התורה מקפידה שמצוות הענק תעניק תהיה דווקא! דווקא בצאנך גרנך ויקבך! למעט כספים! דווקא לא לתת כסף! למה?? רבש"ע: למה?? מה הבעיה בכסף?? כמו שנמכרתי בכסף... כמו ששלמו לי בכסף... אז גם את הענק תעניק... שיתן לי בכסף??

כתוב כאן יסוד חשוב מאוד שהתורה רוצה שנדע אותו: לא הכל מתחיל

ונגמר בכסף!

לכסף יש מעלות מאוד גדולות... כסף זה דבר חשוב... הכסף יענה את הכל... וההראיה: שלא סתם נמכרתי לאדון לשש שנים... כנראה שרציתי כסף... וב"ה יצאתי עם כסף... בקיצור: אני לא צריך לספר לך כמה כסף זה דבר נצרך... חשוב... נגיש... קל למשוי... ללא ספק... **אבל!**

אבל לכסף יש גם את החסרונות שלו!

אתה יודע מה החסרון הגדול של כסף??? בא אני אראה לך... **אני אמחיש לך:** תוציא שניה עשר אגורות מהכיס... גע בו... תמשש אותו... נו... מששת??? תספר לי מה אתה מרגיש??? מתכת! הכסף הוא מתכת! הוא קר! מנוכר! כסף בא כסף הולך... כסף זה דבר שעשוי להוצאה... כסף זה משהו שבכל מהותו הוא בכח... לא בפועל... אם נתת לי שקל... תוך דקה אתה יכול לפגוש אותו במכולת... אני מיד מעביר אותו הלאה...

כסף זה אמנם דבר טוב! אבל לא הכל זה כסף!

יש דברים שהכסף זה לא השפה שלהם!



תתאר לעצמך... אני מכרתי את עצמי (חליה) לאדון אחד במשך שש שנים... בשביל מה באתי לכאן??? **בשביל כסף!** מה איבדתי שאני פה??? **כסף!** למה אני מחכה פה??? **לכסף!** מה אני חולם בלילה??? **כסף!**

אבל בינתיים! על הדרך... אני כבר פה... ואני כבר חי פה... ואם אני והאדון שלי... אם אנחנו בן אדם מן הישוב. אמור להתרקם ולהתפתח בינינו איזושהי מערכת יחסים... אני אמור להתחיל להתחבר לבית הזה... שיהיה אכפת לי שהכל ידפוק פה... אני מתחיל לאהוב את האדון שלי... אני נהיה חבר שלו... רגע... אבל באתי פה בשביל כסף??? נו... אז מה... נכון! נכון שהכסף הוא המנוע שהביא אותי לפה... אבל על הדרך אני גם בן אדם... ויש לי נששמה... ואני נקשרתי למקום... ואני כבר אוהב את האדון שלי... והוא אוהב אותי... חשוב לי מאוד שלאדון שלי יהיה טוב ושהשקשוקה שהכנתי לו תהיה בדיוק לפי מה שהוא אוהב... והאדון שלי מחזיר לי אהבה כפלים... ואכפת לו מאוד שיהיה לי פה הכי כיף... והכי טוב... ואז! הגיע סיום השש שנים: **כן! איפה הכסף?!**

כסף כסף כסף... הכל מתחיל ונגמר בכסף... תודה כסף שלום כסף.

לא! אומרת התורה! אין כזה דבר!

אני לא מסכימה שטכס הפרידה שלכם יתחיל ויגמר בכסף! לא יכול להיות כזה דבר! לא יתכן ששני אנשים שחיו אחד עם השני במשך שש שנים רצופות... שככה הוא יפרדו... שני אנשים שחיו תחת קורת גג במשך שש שנים... כשהם נפרדים... הפרידה אמורה להיות משהו **מעבר** לכסף... צריך שיהיו פה ביטוי אישי... משהו ביני לבינך... לא רק כסף. **הענק תעניק לו!** תן לו מהצאן **שלך!** מהיקב **שלך!** מהשמן זית **שלך!** מהלב **שלך!** מהנשמה **שלך!** משהו **אישי!** ביני לבינך! אוי ואבוי אם זה יהיה תלוש זיכוי קניה בסך 5000 שקל בזול בשפע... אוי ואבוי אם זה יתחיל ויגמר בכסף. התורה מצווה אותנו להיות מענטש לפתח ייחסי אנוש עם בני אדם... ולא לקבור אותם בכסף...

**כסף זה בית קברות ענק!**

כסף זה משהו כזה שדרכו אנחנו קוברים המון המון רגשות! כי תבין: סוף סוף הגלגלים של העולם בנויים על כסף... כל איש מקצוע עובד בשביל המשכורת... ואפילו אדם שנושא משרה תורנית... זה לא בושה וזה לא חטא להודות שהגלגלים שגלגלו אותו לכאן זה הגלגל של הצ'ק בסוף החודש... **אבל מעבר!** **מעבר לכסף...** יש פה בן אדם שמשקיע את נשמתו בדבר. והוא מתחבר רגשית לדבר. ו... והוא רוצה לעשות אותו הכי טוב ועם כל הלב...

אבל ברגע שאצלנו הכל מתחיל ונגמר בכסף!?!?!!

אנחנו קוברים ומטמינים את כל הרגשות האלו בתוך הבית קברות הענק והמתכתי הזה ששמו כסף... **אז זהו שלא!** גם כשמדברים בשפה של כסף... גם אז לא הכל כסף...

**כלפי מה הדברים אמורים: דוגמא בעלמא:**

כיום... לפעמים אתה שומע תלונות של מבוגרים שמתלוננים: הבחורים האלו... שיתביישו להם... הם בטוחים שכככולם חייבים להם... ככולם פה בשבילם... הם בטוחים שכולם פה באו לשרת אותם... **מה זה צריך להיות???** מי שמכיר את התלונה הזו שירים את היד... מוכר?? נכון??

אני דווקא מבין את הבחורים! (לא מצדיק, אבל מבין...) אתה יודע למה??? כי
תעזוב בחורים... בא נדבר עלינו... אנחנו הנשואים... מה יקרה אם אני ואתה
נעמוד עכשיו בתחנה... ונחכה לאוטובוס של השעה 17.15... שצריך להגיע... מה
יקרה אם האוטובוס רח"ל יחלוף על פנינו ולא יעצור בתחנה??? **איזה**
חתחתחוצפה! אנחנו מיד נתקשר לאגד... נתלונן... נצרח על הפקח... והאוטובוס
הבא... חסר לו... אנחנו נחסום... ולא ניתן לו לזוז... עד שהפקח לא יזמין עוד
אוטובוס... איזה חתחתחוצפה... איזה שירות... תסלח לי ידידי היקר: יש לי שאלה:

זאת אומרת: בייחס לאגד גם אתה מבין שחייבים לך... אז מה אתה רוצה מבחור ישיבה?? **הוא בדיוק כמוך!** המנהל משק של הישיבה הוא שכי! מתוקף תפקידו הוא **התחייב** שאחריותו שהכל ידפוק וההסקה בחדר שלי תפעל! המנקה של הישיבה **התחייב** שאחריותו שהחדר שלי יהיה נקי! הטבח מקבל משכורת בשביל שיהיה לי משהו כזה שקוראים לו אוכל! ו... ואפילו המשווק של תנובה התחייב בהזמנה שכל בוקר בשעה שמונה אפס אפס! הוא חייב להתייצב פה לפני ארוחת בוקר... כדי ש-לי! כן אני! יהיה לי חלב בארוחת בוקר ולא דקה אחת לאחמ"כ! נו... אם ככה: **אז באמת חייבים לי...!** הטבח **חייב לי...!** המנקה **חייב לי...!** תנובה **חייבת לי...!** אנג'ל **חייב לי...!** אה... מה תגיד ובצדק: ש-לי! אף אחד לא התחייב... מי שהתחייב... התחייב רק לדרג הגבוה?? רק להנהלת הישיבה?? **נו נו... אם ככה:** גם אגד לא התחייבו **לך...** רק לדרג הגבוה... גם העירייה לא התחייבה **לך** באופן אישי... ובכל זאת זה לא מפריע לכל האנשים המבוגרים להרגיש שאגד והעירייה חייבים **לי! לי! לי! לי!** זאת אומרת: זה שהבחורים מרגישים שכולם חייבים להם! זה לא באשמתם! כי

כככככולנו נמצאים באותה סירה וכולנו סובלים מאותה בעיה וכולנו בטוחים שכולם חייבים לנו! **רק מה... מה בכל זאת ההבדל בין בחור ישיבה לבני... האיש מבוגר???**

יש הבדל טכני בלבד: שאני... נכון שאגד חייבים לי... והעירייה חייבת לי... והגבאי חייב לי... אבל אחרי כל הרשימה הזו שחייבים לי... בסופו של יום אני נוחת באיזה בית! שהוא במקרה הבית שלי! ושם לשם שינוי! אף אחד לא חייב לי! (במידה ואני קולט את זה... וכולי האי והלואי...) ואם אין חלב בבית שלי אני לא יכול להתלונן על תנובה... ואם אין לחם אני לא יכול להתלונן על אנג'ל... כי בבית שלי אני מופקד על הקניות! ואם יש רטיבות מהתקרה אני לא יכול להתלונן על המנהל משק של הבית שלי... כי אני הוא המנהל משק של הבית שלי... זאת אומרת: הבית שלי הוא אי קטן! אי קטן שבו לשם שינוי אני קולט ומפנים שלכל הפחות **כאן** אף אחד לא חייב לי! ותודות מקרב לב לאי הקטן הזה שמעמיד אותי באי של שפיות בתוך האיים של התחושה הרווחת שככככולם חייבים לי...

ומעתה: מה נעשה! וטכנית האי הזה אפשרי רק אצל מי שנשוי... אבל בחור ישיבה... **שלא באשמתו!...** גם האי הזה לא קיים אצלו! **תחשוב רגע:** בחור ישיבה נורמלי לא נתקל אפילו רגע אחד במחויבות אישית...

אז מה אנחנו מאשימים את הבחורים יותר מאיתנו? אז זהו זה! מהיום תדע: שאם אנחנו רואים בחור שחושב שכולם חייבים לו... תדע לך שהוא בבואה שלנו... אנחנו חושבים בדיוק כמוהו! נו... אבל אונס רחמנא פטריה... אבל לא זכיה... זה שלכולנו יש בעיה במידות... זה לא הופך את למידה טובה... נו... אז מה עושים...

איך פותרים את ההשחתה בנפש הזו?

הרי תכל'ס... באיזשהו מקום זה נכון... אבל מצד שני... זה שזה נכון... זה לא סותר שזה השחתה בנפש האדם... בן אדם שמרגיש שכולם חייבים לו... זה... זה נורא ואיום... מה עושים נגד זה?? **בשביל זה צריך להפנים את היסוד שהתורה רומזת לנו:**

לא הכל מתחיל ונגמר בכסף!

גם כשאני רואה נהג אגד שחייב לי! הוא מקבל עלי כסף! והוא חייב לי שירות!

אבל עדיין יש כאן בן אדם... **ולא הכל מתחיל בכסף ולא הכל נגמר שם...** הוא הגיע פה לעבוד לא רק בשביל כסף... **והההראיה:** שאם אני כעת אציע לו את אותה משכורת... תמורת שהוא ישב כל היום ויאמר תהילים הוא לא יסכים... זאת אומרת: שאחרי שהוא כאן... זה לא רק בגלל כסף... אלא גם בגלל שהוא נהג! **הוא נהג בנשמתו!** הוא מחובר להגה! והוא נהנה לקחת אנשים... ויש לו אתגר שהנסיעה תדפוק **ובקיצור: הוא נהג! נהג גם בלי הכסף!** ועל עצם זה שהוא הנהג שלנו! החברמן כמובן... **על זה מגיע לו תודה!** בלי קשר לכסף... ואם אני אכן כל יום אומר לו תודה... **אז קיים סיכוי קטן** שאם יום אחד יקרה שהוא טיפה יאחר... אז יש סיכוי שלפני שאני אתחיל לצעוק עליו שהוא חייב לי שירות ומממזה צריך להיות... פתאום תפול לי איזה מחשבה בראש... רגע... אולי יש לי עסק עם בן אדם... ואולי קרתה לו איזושהי תקלה. הרי אם אמרתי לו תודה עד היום... כנראה שיש לי עסק עם בן אדם... **תבין: אנחנו נמצאים כיום בדור המקשים!**

יש מקש ששמו אמבולנס! ויש מקש ששמו אגד! ויש מקש ששמו עירייה! וכשאני מדבר איתם... נדמה לי שאני מדבר עם מקשים... וברגע שהמקש לא דופק... אז נו... נו... אם רק יש לי אחריות... אני באמת יכול להתלונן...

אז זהו שלא! גם בדור המקשים... יש בני אדם... וגם נהג האוטובוס אם רק נרצה אנחנו נוכל להכיר בו כבן אדם... וגם הקופאית של הסופר גם אם היא מעבירה את המוצרים בבר קוד... אבל היא בעצמה... היא לא בר קוד! היא בן אדם! ומותר לומר לה תודה... גם אם בדיוק עכשיו עבר התוקף של המבצעים... **זה הפתרון להשחתת הנפש הזו: להתרגל להכיר טובה גם! לבן אדם שעושה מה שהוא חייב!** גם הטלפנית בבזק... שהתקשרתי אליה ובקשתי את הטלפון של ידידי "יוצמח פורקניה..." אז גם אם היא לא מצאה את הטלפון שלו... גם אז היא בן אדם שהגיע לפה אמנם בשביל המשכורת... אבל אחרי שהיא פה... היא באמת רוצה לעזור לי... והיא מאוד הייתה רוצה להשביע את רצוני ולמצא לי את יצמח פורקניה... וכשהיא לא מצאה אותו היא טיפה מאוכזבת... ועל עצם ההשתתפות הזו מגיע לה תודה! ואם היא טיפה טיפה יותר התאמצה... אז יתכן... ואנחנו נשקול אפשרות שאולי מגיע לה אפילו תודה רבה!!! (אגב: זה לא סתירה שאם השירות הוא לקוי... יתכן שצריך להתלונן... יש גם לזה מקום... מאמר זה לא בא לעודד

אנשים להיות מתוקים בכל מחיר... לפעמים גם צריך לצעוק...).

זה פתרון אחד קטן מעשי... קל ופשוט... איך להתרגל להתגבר על ההשחתה הזו שנהייתה לנו בנפש כתוצאה מההתרגלות שכולם חייבים לנו... פשוט להתרגל למציאות הזו... שמאחורי כל אחד שעושה כסף... יש כאן בן אדם... יש כאן נשמה שמחוברת למה שהיא עושה... ויש כאן יחסי אנוש (אגב: דברים אלו אמורים במקרים סטנדרטיים... בפקיד הזוטא או הקופאי שעמל לפרנסתו וכיוצ"ב... למעט מקרים מסוימים... שקורה שאנחנו נתקלים באנשים מושחתים שבאמת רוצים רק לסחוט ורק לנצל... וכאן התורה לא מחפשת להצמיח פראיירים שקונים כל לוקש ומנענעים בראשם תודה לכל צביעות... ודי למבין... ואכמ"ל בדברים פשוטים אלו).



אנחנו מתקרבים לפורים... בפורים יש לנו שתי מצוות מאוד דומות ומאוד מקבילות...

מצות משלוח מנות --- מול --- מתנות לאביונים!

וכולם כמובן דנים: מהי נקודת ההבדל בין משלוח מנות למתנות לאביונים?? הרי אם אני אתן משלוח מנות לעני בתורת מתנות לאביונים... אני הרי אצא ידי חובת מתנות לאביונים... כי סוף סוף זה בגדר מתנה... אבל אם אני אתן כסף לחבר שלי... ואכוון לצאת בזה ידי משלוח מנות... אני הרי לא אצא ידי חובה?? **ולמה???**

אז ככל הנראה זה כל הרעיון העמוק וההבדל בין שתי מצוות אלו: מצד אחד בפורים צריך לפתוח את הארנק ולתת **כסף! כסף! כסף!** אבל מצד שני: אל תשכח... **שלא הכל מתחיל ונגמר בכסף!** ואני כבר מזהיר אותך מראש: אני צריך אמנם תרומות בשביל העלון שלי... ותרומות מתקבלות בברכה... אבל אם תשלח לי בפורים משלוח מנות... ואני אפתח את המשלוח מנות ו... ומה אני אראה?? כסף?? רק כסף?? איכס! אני אשלח לך את זה אליך בחזרה... **סליחה אדוני!** אתה חבר שלי או לא?? אם אתה חבר שלי אז למה אתה שולח לי כסף מתכתי?? מה... זה מה שאני שווה?? מה... אני אוסף מתכות?? אם אתה באמת חבר שלי... אז שלח לי משלוח מנות כמו חבר... תשלח לי חתיכת עוגה טעימה שהכנת עם כל הלב בשבילי... בצירוף בקבוק ליקר אתרוגים

שאתה בעצמך הכנת... ואז אני אחזיר לך בחזרה מנת דג מושט ברוטב עגבניות שהכנתי מיוחד בשבילך... עם ארבע'ס עטופים בשקית עם סרט ורוד שהידקתי עליהם בצירוף ברכה אישית... ממני אליך באהבה! **זו המטרה של המצוה של משלוח מנות בתור מקבילה למתנות לאביונים!** כן... צריך כסף... אוהו... מי כמונו יודעים כמה צריך להשמיע על השקלים... יש עניים רעבים ובשביל להאכיל אותם צריך כסף... אבל לא לשכוח שלא הכל זה כסף... יש משהו מעבר לכסף...



אגב לסיום: וורט קצר ששמעתי בעניין זה... כשאחי יוסף רצו ללכת בפעם השניה לשבור אוכל אצל יוסף... יעקב מאוד חשש... ולכן מה הוא עשה? ? "אם כן איפה זאת עשו קחו מזמרת הארץ... מעט צרי מעט דבש נכאת ולוט בטנים ושקדים..." תסלח לי: מה יעקב אבינו חשב? ? מדובר פה באיש החזק ביותר בעולם מבחינה כלכלית! הוא המשביר לכל העולם. ומה יעקב נותן לו? ? חבילת פיצוחים... קצת בטנים... קצת שקדים? ? זה... זה לעשות צחוק? ? זה ממש מעליב אדם כזה רציני וחשוב?

התשובה היא: יעקב זיהה באיש אדוני הארץ משהו מענין: השבטים הרי הגיעו ליריד! ביריד מדברים בשפה של כסף! תביא סחורה... קח כסף... והנה האיש הזה מעביר נושא... במקום לדבר בשפה של כסף הוא מתחיל לדבר: מי זה אבא שלכם... מה שלומם? כמה אחים אתם? מרגלים...? האח הקטן? ? זאת אומרת: כנראה שאצל אותו איש לא הכל מתחיל ונגמר בכסף! אם ככה: אז נתנו לי... אמר יעקב... לי יש שפה מיוחדת עם אנשים שלא הכל אצלם זה כסף... יעקב עיצב לאותו איש **משלוח מנות** חמוד צנוע ויפה... אוהב וחמימי... קצת צרי... קצת דבש... זה לא היה משהו ששווה הרבה כסף... אבל היה שם המון המון לב... המון חמימות... נו... מה הפלא שברגע שהאחים הגיעו ונתנו את זה ליוסף... יוסף ברח לחדר ופרץ בבכי סוער... בטח. הוא פתח את המשלוח... וראה פעקאלע! את הפעקאלע המוכר מאבא... את הידיים האוהבות של אבא. שכל הון שבעולם לא שווה מול זה. (כמובן על דרך הדרש... שמעתי שע"פ קבלה יש בפסוק הזה סודות נוראים אז כמובן... בערבון מוגבל...).